

Arrest

nr. 233 130 van 26 februari 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 18 februari 2020 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 februari 2020 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die *loco* advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 juli 2019 biedt verzoeker zich aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij maakt zijn wens om een internationaal beschermingsverzoek in te dienen kenbaar. Hij wordt in het bezit gesteld van een aanmeldbewijs.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoeker reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Zwitserland, Duitsland en Nederland.

1.3. Op 24 juli 2019 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

1.4. Verzoeker wordt op 26 augustus 2019 gehoord in het licht van de toepassing van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening).

1.5. Verweerder richt op 4 september 2019 een verzoek tot terugname van verzoeker aan de Zwitserse autoriteiten op grond van de Dublin III-verordening. Op 6 september 2019 verklaren de Zwitserse autoriteiten zich akkoord met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18.1.d van deze verordening.

1.6. Op 13 september 2019 neemt verweerder een overdrachtsbesluit, met name een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.7. Bij arrest van 26 september 2019 met nr. 226 768 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: Raad) de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingesteld tegen het overdrachtsbesluit van 13 september 2019.

1.8. Verzoeker wordt op 9 oktober 2019 overgedragen aan de Zwitserse autoriteiten.

1.9. Op 8 november 2019 biedt verzoeker zich opnieuw aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij maakt zijn wens om een internationaal beschermingsverzoek in te dienen kenbaar. Hij wordt in het bezit gesteld van een aanmeldbewijs.

1.10. Verzoeker dient op 13 november 2019 een nieuw verzoek om internationale bescherming in.

1.11. Op 6 december 2019 wordt verzoeker gehoord in het licht van de toepassing van de Dublin III-verordening.

1.12. Verweerder richt op 17 december 2019 een nieuw verzoek tot terugname van verzoeker aan de Zwitserse autoriteiten op grond van de Dublin III-verordening. Op dezelfde dag verklaren de Zwitserse autoriteiten zich akkoord met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18.1.d van deze verordening.

1.13. Op 13 februari 2020 neemt verweerder een overdrachtsbesluit, met name een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam : [Z.B.]

voornaam : [G.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Eritrea

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Zwitserland (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18§1d) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer [Z.B.,G.], hierna de betrokkene, verklaart de Eritrese nationaliteit te hebben. Op 22/07/2019 meldde de betrokkene zich een eerste keer aan bij onze Dienst Vreemdelingenzaken (verder: DVZ) waarbij hij de intentie kenbaar maakte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 24/07/2019 diende hij dit verzoek effectief in. De betrokkene was hierbij niet in het bezit enige reis- of identiteitsdocumenten.

Op 26/08/2019 werd de betrokkene bij de DVZ gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierin verklaarde hij in januari 2015 Eritrea over land verlaten te hebben voor Ethiopië waar hij verklaarde enkele weken zou verbleven hebben. Vervolgens verklaarde de betrokkene dat hij naar Soedan trok, waar de betrokkene enkele maanden zou verbleven hebben. Vanuit Soedan verklaarde de betrokkene met behulp van smokkelaars via Libië (waar hij verklaarde ook enkele maanden verbleven te hebben) uiteindelijk met de boot Italië bereikt te hebben, waar hij verklaarde het grondgebied van de lidstaten betreden te hebben in augustus 2015. Volgens zijn verklaringen reisde hij vervolgens door naar Zwitserland, waar de betrokkene verklaarde een verzoek om internationale bescherming ingediend te hebben op 23/09/2015. Een tijd later volgende een negatieve beslissing van de Zwitserse autoriteiten. De Betrokkene verklaarde daarna naar Duitsland te zijn getrokken om daar een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Vervolgens is de betrokkene door Duitsland teruggebracht naar Zwitserland, waarop de betrokkene vervolgens naar Nederland trok. Vanuit Nederland werd betrokkene eveneens teruggebracht naar Zwitserland waarop de betrokkene naar België kwam.

Dactyloscopisch onderzoek in het kader van zijn verzoek leidde tot drie treffers in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening (EU) nr. 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de betrokkene inderdaad op 24/09/2015 om internationale bescherming vroeg in Zwitserland, op 27/03/2018 in Duitsland en op 22/01/2019 in Nederland. Verder konden geen andere resultaten gevonden worden in het Eurodac-systeem of in het VIS-systeem.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op DVZ dd. 26/08/2019 (en op 16/12/2019) werd eveneens aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij hoopt hier erkend te worden. Als bezwaar tegen een overdracht aan Zwitserland voerde betrokkene aan dat hij daar een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten en werd verzocht naar Eritrea terug te keren. Betrokkene beweert bovendien dat Zwitserland ermee zou gedreigd hebben hem naar Turkije of Soedan te sturen als Eritrea niet lukte. De betrokkene verklaarde verder ongehuwd te zijn en geen andere familie- of gezinsleden te hebben in België noch in een andere lidstaat. Betreffende zijn gezondheid verklaarde betrokkene geen gezondheidsproblemen te kennen. In een tussenkomst van zijn advocaat dd. 22/01/2020 worden enkele attesten bijgevoegd van

Op 04/09/2019 werd voor de betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Zwitserse instanties. De Zwitserse instanties stemden op 06/09/2019 in met een overdracht van de betrokkene, op grond van artikel 18§1d) van de Verordening (EU) nr. 604/2013.

Op 13/09/2019 werd betrokkene vastgehouden met het oog op verwijdering in het repatriëringscentrum 127bis te Steenokkerzeel en op 09/10/2019 werd betrokkene ook daadwerkelijk overgedragen aan de Zwitserse autoriteiten. Op 08/11/2019 meldde de betrokkene zich opnieuw aan bij DVZ waarbij hij de intentie kenbaar maakte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 13/11/2019 diende hij dit verzoek effectief opnieuw in. De betrokkene was hierbij niet in het bezit enige reis- of identiteitsdocumenten.

De raadsman van betrokkene vordert in een tussenkomst dd. 02/01/2020 de toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan op grond van de bewering dat de betrokkene in geval van terugkeer naar Zwitserland een risico loopt van betrokkene op refoulement naar Eritrea waar hem met

grote waarschijnlijkheid behandeling zou te wachten staan die in strijd zou zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna EVRM) of dat de procedure of de opvang voor het bekomen van internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Vooreerst wensen we te benadrukken dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico bestaat te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21/12/2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen.

Het is in die context dat in Verordeningen (EG) nr. 343/2003 en heden Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers om internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures internationale bescherming en onthaal – en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Zwitserland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Een loutere vrees om teruggestuurd te worden naar Eritrea volstaat ons inziens dan ook niet als gegronde reden die een overdracht naar Zwitserland kan tegenhouden, temeer omdat deze vrees niet is gebaseerd op de persoonlijke ervaring van betrokkene of een bestaande praktijk. Zelfs indien betrokkene zou aanvoeren dat men er in Zwitserland mee gedreigd heeft om betrokkene terug te sturen naar Eritrea kan dit niet beschouwd worden als een gerechtvaardigde vrees op basis van persoonlijke ervaring. Betrokkene slaagt er niet in, noch zelf in zijn gehoren d.d. 26/08/2019 en 16/12/2019, noch in de tussenkomst via zijn raadsman dd. 02/01/2020,

noch in zijn verzoekschrift dat de schorsing verzocht van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten van 13/09/2019, gevallen aan te voeren waarbij de Zwitserse autoriteiten daadwerkelijk zijn overgegaan tot gedwongen repatriëring, van verzoekers die verklaren de Eritrese nationaliteit te bezitten, naar Eritrea die betrokkene zouden kunnen doen concluderen dat eventuele dreigementen van gezagsdragers in Zwitserland daadwerkelijk ook uitvoerbaar zijn en dus zijn vrees gegrond zou kunnen zijn.

Hoewel zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van verzoekers om internationale bescherming de lidstaten, waaronder ook Zwitserland voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, mag dit er niet toe leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun verzoek om internationale bescherming willen behandeld zien. Daarnaast benadrukken we nogmaals dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Het komt betrokkene niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld. Daarnaast dient te worden benadrukt dat Zwitserland dan wel geen lidstaat van de Europese Unie is, maar wel door middel van een met de Europese Unie afgesloten overeenkomst partij is bij het "Dublin-acquis".

Zwitserland ondertekende net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Zwitserland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Zwitserland, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een grondig en individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Zwitserland is geen lidstaat van de Europese Unie, maar is door een met de Europese Unie afgesloten overeenkomst partij bij het "Dublin-acquis". Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand aan zijn verzoek in België in Zwitserland ingediende verzoek tot internationale bescherming niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

Zoals reeds vermeld stemden de Zwitserse autoriteiten ook deze keer in met een terugname van het verzoek van betrokkene op basis van artikel 18§1d). Dit betekent dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene reeds werd afgewezen door de Zwitserse autoriteiten. Dit impliceert bovendien ook dat betrokkene na overdracht aan de Zwitserse instanties in Zwitserland de mogelijkheid zal hebben om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen waarin hij zijn actuele vluchtmotieven zal kunnen aanbrengen aan de Zwitserse autoriteiten. Indien betrokkene beslist om een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen in Zwitserland zal dit verzoek wel degelijk inhoudelijk onderzocht en behandeld worden door de Zwitserse instanties. Artikel 18§1d) luidt als volgt: "de lidstaat is verplicht d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen verder ook naar artikel 18§2 : "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU". We benadrukken hierbij ook dat de Zwitserse autoriteiten de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal daarbij ook gemachtigd zijn te verblijven in Zwitserland in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

We benadrukken hierbij ook dat de Zwitserse autoriteiten de betrokkene niet afwijzen zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal daarbij ook gemachtigd zijn te verblijven in Zwitserland in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Indien, zoals het geval bij betrokkene, uitwijzing naar land van herkomst niet mogelijk is, en hun aanvraag reeds werd afgewezen krijgt men in Zwitserland een F-kaart (pagina 102 AIDA-rapport, zie infra).

Het is hierbij belangrijk te benadrukken dat deze kaart een garantie is dat betrokkene niet kan gedwongen worden om terug te keren naar Eritrea zolang een terugkeer naar Eritrea een schending van verdragsverplichtingen waarvan Zwitserland partij is inhoudt. Concreet wil dit zeggen dat betrokkene zich in een situatie bevindt waarbij hij recht heeft op dergelijke F-kaart en dat zolang een gedwongen terugkeer naar Eritrea een schending inhoudt van het non-refoulement principe betrokkene niet gedwongen kan worden teruggestuurd door de Zwitserse autoriteiten. Hoewel het zo is dat de F-kaarten in Zwitserland momenteel ter discussie staan en dat de verlenging of de toekenning ervan voor verzoekers die verklaren de Eritrese nationaliteit bezitten soms voor bijkomende moeilijkheden zorgt doet dit geen afbreuk aan de reële en actuele belemmeringen die Zwitserland verhinderen om over te gaan tot gedwongen repatriëring naar Eritrea.

Met betrekking tot deze aangehaalde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Zwitserland dient te worden opgemerkt dat deze geen betrekking heeft op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Zwitserse autoriteiten. Het gaat hier eigenlijk om het feit dat zijn asielaanvraag in Zwitserland meermaals zou zijn afgewezen, hetgeen gewoon onlosmakelijk deel uitmaakt van het voeren van een asiel en migratiebeleid. Bovendien wensen we te benadrukken dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een asielaanvraag op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Zwitserse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/33/EU, niet zouden respecteren.

De raadsman van betrokkene voert in de tussenkomst d.d. 02/01/2020 aan dat Het loutere feit dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van een “niet correctie of onmenselijke behandeling” of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. Betrokkene dient tenminste een begin van bewijs te leveren dat concrete omstandigheden betreffende zijn persoon een risico inhouden op een schending van artikel 3 bij een overdracht naar de volgens de dublin-verordening verantwoordelijke lidstaat. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Zwitserland echter geen concrete gegevens aan betreffende zijn persoon die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees voor repatriëring naar Eritrea volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat zij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Zwitserland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. De door betrokkene aangehaalde reden, met name dat zijn asielaanvraag afgewezen werd in Zwitserland, kan dan ook niet beschouwd worden als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Zwitserland.

Het geactualiseerde rapport van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database over Zwitserland (Guillaume Bégert, Adriana Romer, Lucia Della Torre en Cinzia Chirayil, “Asylum Information Database –Country Report – Switzerland”, laatste update op 22.02.2019, hierna AIDA-rapport genoemd) stelt verder ook dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de “Dublin-verordening” aan Zwitserland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 38, “No obstacles for applicants transferred back to Switzerland under Dublin have been observed”). Indien de betrokkene in Zwitserland een nieuw beschermingsverzoek indient zal dat worden beschouwd als een navolgend verzoek of een verzoek tot revisie (“subsequent application” of “request for re-examination”). De Zwitserse wetgeving voorziet een specifieke procedure voor navolgende verzoeken (pagina 54). Er zijn derhalve geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene na overdracht niet de mogelijkheid zal krijgen een nieuw beschermingsverzoek in te dienen. Indieners van een navolgend verzoek hebben recht op opvang, maar beperkt tot materiële opvang (“reduced material conditions”). Het AIDA-rapport meldt dat in dergelijke omstandigheden de verzoekers niet worden verwezen naar een federaal centrum, maar blijven toegewezen aan de al eerder bevoegde kantonale overheid en de mate van opvang afhangt van de praktijk in het betreffende kanton (“Regarding accommodation, subsequent asylum applicants do not return to a federal centre, but stay mostly assigned to the same canton. The level of accommodation conditions depends on the cantonal practice”, pagina 65).

Bovendien bestaat er noodhulp waarbij personen waarvoor er een bevel om het grondgebied te verlaten is uitgevaardigd waarbij "these persons receive emergency aid on request in case they find themselves in a situation of distress" (pagina 67).

We erkennen dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Het rapport haalt op pagina 59 enkele elementen aan die wijzen op een veranderde aanpak ten opzichte van Eritreeërs door de Zwitserse autoriteiten. Er wordt melding gemaakt van de gewijzigde criteria die door Zwitserland worden gehanteerd bij de erkenningsprocedure voor verzoekers die verklaren over de Eritrese nationaliteit te beschikken. Het rapport merkt op dat een illegale exit uit Eritrea op zich niet meer volstaat volgens de Federale Administratieve Rechtbank van Zwitserland en dat bijkomende individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat betrokkene voldoet aan de voorwaarden om erkend te worden als vluchteling. Dit maakt Zwitserland een uitzondering in vergelijking met andere Europese lidstaten.

In dit kader valt bovendien op te merken dat de betrokkene ervoor koos om zich naar een andere lidstaat te begeven om daar een ander verzoek om internationale bescherming in te dienen terwijl betrokkene van mening lijkt te zijn dat zijn rechten in Zwitserland niet werden gerespecteerd. Het is dus zo dat het Europese asielstelsel voorziet in de mogelijkheid om zich te wenden tot bijvoorbeeld het EHRM indien de rechtsmiddelen binnen een bepaalde lidstaat zouden zijn uitgeput en de betrokkene meent dat een bepaalde beslissing toch een schending inhoudt van de verplichtingen die rusten op de betrokken lidstaat en voortvloeien uit het EVRM. Indien de betrokkene zou aanvoeren niet meer over de vereiste middelen te beschikken om zijn rechtsmiddelen daadwerkelijk te benutten dient bovendien te worden opgemerkt dat uit pagina 25 van het AIDA-rapport (zie supra) blijkt dat toegang tot kosteloze juridische bijstand in de Zwitserse grondwet is ingebed. Bovendien wordt de nood aan juridische bijstand bij de asielprocedure als noodzakelijk geacht in de Zwitserse asielwetgeving. Hoewel er sprake is van praktische moeilijkheden hierbij is sinds maart 2019 een nieuwe wet van kracht die een recht in het leven roept voor kosteloze juridische bijstand tijdens de asielprocedure (zie p. 26 AIDA-rapport en Hoofdstuk 8 van de wet die kan geconsulteerd worden via volgende link: <https://www.admin.ch/opc/en/classifiedcompilation/19995092/201906010000/142.31.pdf>).

Hoewel het AIDA-rapport dus wel erkent dat de toegang tot kosteloze juridische bijstand in de praktijk niet altijd even gemakkelijk toe te passen is geweest, spreekt het rapport hierover eerder in algemene termen en maakt ze geen melding van zwaarwichtige structurele problemen en bovendien dateert de laatste update van een tijdstip voordat de wet met wijzigingen betreffende kosteloze juridische bijstand tijdens de asielprocedure van kracht was. Bovendien zijn in Zwitserland ook Ngo's actief die verzoekers bijstaan met raad en daad en dus ook juridische informatie verstrekken (zie p. 57 e.v. AIDA-rapport). Er is verder ook geen enkele indicatie in het onderdeel (p. 59 AIDA-rapport) waarbij de specifieke problematiek van verzoekers die verklaren de Eritrese nationaliteit te bezitten wordt toegelicht dat betreffende juridische bijstand zij tot een specifieke kwetsbare groep behoren of dat er sprake is van handelingen van de Zwitserse autoriteiten om deze specifieke doelgroep te verhinderen beroep te kunnen doen op deze bijstand. Het enige dat in het AIDA-rapport als specifieke problematiek wordt behandeld zijn de unieke en bekritiseerde erkenningscriteria die Zwitserland hanteert voor verzoekers die verklaren de Eritrese nationaliteit te bezitten. De bestaande praktische belemmeringen bij de toegang tot juridische bijstand zijn wat ons betreft dan ook geen enkele indicatie van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM of van het bestaan van systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Hierbij wensen we ook nog te verwijzen naar een uitspraak van de Rechtbank van Den Haag dd. 27/03/2018 (NL18.4174) waar een beslissing werd aangevochten die een verzoeker terugstuurde naar Zwitserland. Het ging hier ook om een verzoeker om internationale bescherming uit Eritrea die de behandeling van zijn verzoek geweigerd werd omdat Zwitserland hiervoor verantwoordelijk was. De verzoeker voerde hier eveneens aan dat een terugkeer naar Zwitserland hem blootstelde aan een risico van refoulement. Ook hier was het oordeel van de Nederlandse rechtbank dat er geen sprake kon zijn van een schending van het Europese recht door de Zwitserse overheden aangezien zij ook partij zijn van de op het asielrecht van toepassing zijnde verdragen en alle voor de verzoeker voorhanden zijnde rechtsmiddelen die een schending hiervan zouden kunnen rechtzetten vanuit Zwitserland niet werden uitgeput.

In een tussenkomst dd. 02/01/2020 legt de raadsman van betrokkene de nadruk op de gewijzigde politieke houding ten opzichte van Eritreeërs in Zwitserland en maakt de raadsman gewag van een oneerlijke procedure door onder andere beroep te doen op een aantal publicaties in analoge en digitale

media. We wensen hierbij te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om op zijn minst enig verband met zijn persoon aannemelijk maken. Tot op heden wordt hiervoor in ieder geval nog geen enkel element aangehaald. Zoals reeds eerder aangehaald is een loutere verklaring de Eritrese nationaliteit te bezitten of een weigering van een asielaanvraag te hebben ontvangen geen indicatie. Zeker niet omdat Zwitserland geenszins is overgegaan tot een systematische weigering van de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers die verklaren Eritrese onderdanen te zijn. Het gaat hier gewoon om verandering van het beleid die mogelijk wel gekarakteriseerd kan worden als een verstrenging in die zin dat er voor de erkenning van verzoekers die beweren de Eritrese nationaliteit te hebben een wijziging in aanpak is gebeurd die geleid heeft tot een minder hoge erkenningsgraad. Verzoekers die verklaren de Eritrese nationaliteit te hebben en die in Zwitserland een verzoek om internationale bescherming indienen zijn desondanks nog steeds dé meest erkende bevolkingsgroep in heel Zwitserland met een erkenningsgraad van meer dan 60% (zie stats AIDA-rapport). De loutere afwijzing kan dus op zichzelf genomen zeker geen indicatie zijn van enige schending van artikel 3 EVRM of van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van de dublin-verordening.

Betreffende de verschillende publicaties in analoge en digitale media waarnaar wordt verwezen met betrekking tot het verstrengde asielbeleid in Zwitserland en de problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient bovendien te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen dienen toch enigszins in het juiste perspectief geplaatst te worden: Publicaties door belanghebbenden waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend. Dit staat in schril contrast tot rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties die tot stand komen op basis van een samenwerking tussen specialisten in de materie. Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Hoewel Zwitserland geen lidstaat is van de Europese Unie, maar door met de Europese Unie afgesloten overeenkomst partij is bij het “Dublin-acquis”, heeft tot gevolg dat de bepalingen uit Verordening (EU) nr. 604/2013 ook van toepassing zijn op Zwitserland en dat land binden tot het nakomen van de verplichtingen die hieruit voortvloeien.

Bovendien wensen we te benadrukken dat de raadsman van de betrokkene in zijn tussenkomst in algemene bewoordingen spreekt over de situatie in Zwitserland maar op geen enkel moment toelicht welk verband met de persoon van de betrokkene precies doet vermoeden dat we ons in een situatie bevinden waar een mogelijke schending van een verdragsbepaling de overdracht naar Zwitserland van betrokkene zou moeten verhinderen. Er wordt geen enkel voorbeeld aangehaald die de vrees om teruggestuurd te worden naar Eritrea gegrond lijkt te maken. Er wordt hier dan ook geen begin van bewijs voor wordt geleverd. Een uitspraak van de RvV dd. 20/06/2019 (arrest n° 222 988) waar een bevel om het grondgebied te verlaten werd geschorst door de Raad doet een uitspraak over gebrekkig onderzoek dat gevoerd werd door de DVZ maar velt geen oordeel over de eigenlijke situatie in Zwitserland. Dat een grondig onderzoek dient te gebeuren naar de toestand in Zwitserland is een zeer juiste bemerking van de Raad maar op geen enkel moment bevestigt de Raad in die uitspraak de schending van artikel 3 EVRM door Zwitserland of bevestigt de Raad het bestaan van systeemfouten in Zwitserland in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013. De Raad vermeldt enkel dat indien gedwongen repatriëringen naar Eritrea zouden plaatsvinden men wel degelijk in een andere situatie terechtkomt en de Raad schorste de beslissing omdat de DVZ geen blijk gaf onderzocht te hebben of de gewijzigde houding in Zwitserland gevolgen heeft voor de gedwongen terugkeer naar Eritrea, quod non. Meer recente uitspraken van de RvV (zie infra) leggen bovendien ook terecht de nadruk op het resultaat van het deze keer wel gevoerde onderzoek: Er wordt nergens aangetoond dat gedwongen terugkeer naar Eritrea plaatsvindt en er zijn geen indicaties dat er iets aan deze toestand lijkt te gaan veranderen. Bovendien wordt door de Raad bemerkt dat uit geen van de aangevoerde argumenten blijkt dat er systeemfouten bestaan in Zwitserland betreffende de procedure of de opvang van verzoekers om internationale bescherming.

Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming er zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat, tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Hoewel Zwitserland geen lidstaat is van de Europese Unie, maar door met de Europese Unie afgesloten overeenkomst partij is bij het “Dublin-acquis”, heeft tot gevolg dat de bepalingen uit Verordening (EU) nr. 604/2013 ook van toepassing zijn op Zwitserland en dat land binden tot het nakomen van de verplichtingen die hieruit voortvloeien.

Niettegenstaande het feit dat een overdracht dus een schending kan uitmaken in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming, in Zwitserland zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Zwitserland te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Op basis van een analyse van deze rapporten kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Zwitserse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Zwitserland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Zwitserland er toe zal leiden dat hij gerepatrieerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Zwitserse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Zwitserse autoriteiten zullen bovendien op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

We wensen hierbij nogmaals te benadrukken dat er tot op heden geen concreet voorbeeld voorhanden is van een geval waarbij deze gewijzigde houding ook daadwerkelijk geleid heeft tot gedwongen terugkeer naar Eritrea. Dit temeer omdat, zoals blijkt uit het rapport van het Observatoire Romand (een kopie hiervan werd toegevoegd aan het administratief dossier), er bij afwezigheid van een terugname-akkoord geen gedwongen verwijderingen door Zwitserland plaatsvinden. Een wijziging in deze toestand lijkt ook niet voorhanden te zijn. Uit niets blijkt dat een akkoord tussen beiden op til is. Bovendien werd Zwitserland in december 2018 veroordeeld door VN-comité tegen foltering (CAT/C/65/D/811/2017), hetgeen het nog moeilijker heeft gemaakt voor Zwitserland om effectief over te gaan tot (gedwongen) repatriëring naar Eritrea. Het Comité beval hierop namelijk de Zwitserse autoriteiten om de opschorting van verwijderingen naar Eritrea te behouden (pagina 59-60 van het AIDA-rapport). Het is belangrijk om op te merken dat het in deze zaak om zeer inhoudelijk specifieke gegevens ging en betrekking had op de periode 2014-2016. De betrokkene toont op geen enkele manier aan dat hij zich in een vergelijkbare situatie zou bevinden.

Betreffende de toetsing aan artikel 3 van het EVRM in geval van een overdracht naar Eritrea, wensen we bovendien te benadrukken dat zelfs het EHRM in zijn arrest van 20 juni 2017 (EHRM – M.O. v. Zwitserland met nr. 41282/16) bovendien bevestigde dat een verwijdering naar Eritrea op zich geen schending kan inhouden van artikel 3 van het EVRM. Enkel als in het specifieke geval van de betrokkene kan worden aangetoond dat zoiets daadwerkelijk het geval is, kan men hiertoe besluiten. De betrokkene haalt geen elementen aan betreffende zijn person die zo'n conclusie dwingend maken. Dit arrest was bovendien nog voor de hoopgevende gebeurtenissen van 2018 in Eritrea (akkoorden met de buurlanden na decennia van afwezige diplomatie en militaire spanningen) die, hoewel ze volgens het World Report 2019 van Human Rights Watch weinig impact hebben gehad op de naleving van de mensenrechten in Eritrea, op zijn minst geen indicatie zijn dat de toestand in Eritrea danig verslechterd is sinds het arrest van het EHRM dat zich nieuwe, zwaarwichtige gronden opdringen die een automatische schending van artikel 3 doen vermoeden bij een uitwijzing naar Eritrea.

We wensen hierbij ook extra aandacht te vestigen op de overwegingen van het Hof. Het Hof stelde duidelijk dat men eerst en vooral een beroep moest doen op alle beschikbare rechtsmiddelen binnen de betrokken lidstaat voordat men een vordering bij het EHRM kan instellen. Een aanvoelen of twijfels bij het mogelijk succes ervan doen hieraan geen afbreuk (§87). Het spreekt voor zich dat het Hof hierbij op geen enkel moment spreekt over het indienen van een verzoek in een andere lidstaat als een remedie tegen vermeende schendingen door Zwitserland van het Europese recht. Wij zijn van oordeel dat een verzoek om internationale bescherming in een andere lidstaat indienen om een vermeend onrecht (onterecht afgewezen asielaanvraag van de betrokkene) recht te zetten geen onderdeel uitmaakt van het Europese asielcontentieux en niet terug te vinden is in de letter, noch in de geest, van Verordening (EU) nr. 604/2013. Integendeel, het Europese kader voorziet in rechtsmiddelen om vermeend onrecht door een bepaalde lidstaat vast te stellen én recht te zetten. Het is in casu duidelijk dat betrokkene gebruik maakt van de vrijheid die hem werd gegeven in Zwitserland om het land vrijwillig te verlaten om een aanvraag in een andere lidstaat in te dienen en op die manier het vermeende onrecht dat hij aan Zwitserland toeschrijft recht te zetten. Dit gaat voorbij aan de mogelijkheid die bestaat om schendingen van het EVRM door Zwitserland te laten rechtzetten. Nergens in de Dublin-Verordening is er sprake van het indienen van een verzoek om internationale bescherming in een andere lidstaat als rechtsmiddel tegen vermeend onrecht door een andere lidstaat.

Indien de gewijzigde toestand van de Zwitserse politiek ten opzichte van Eritreeërs leidt tot een schending van het Europese recht dienen handelingen en beslissingen die daar een resultaat van zijn en dus een schending zouden uitmaken van het Europese recht dan ook rechtgezet te worden via de daarvoor voorziene rechtsmiddelen. Het is pas als kan aangetoond worden dat er gevreesd kan worden dat er systeemfouten bestaan in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU dat men een lidstaat kan verhinderen om een overdracht naar de volgens de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 verantwoordelijke lidstaat uit te voeren. De gewijzigde houding inzake het verlenen van internationale bescherming aan Eritreeërs kan op geen enkele manier worden beschouwd als een systeemfout in de zin van bovenvermeld artikel alleen al omdat, zoals hierboven al aangehaald werd, Eritreeërs nog steeds de hoogste erkenningsgraad genieten in Zwitserland van alle nationaliteiten die daar een verzoek om internationale bescherming indienen. Bovendien lijkt er geen voorbeeld voorhanden te zijn van iemand die daadwerkelijk gedwongen werd teruggedreven naar Eritrea, laat staan dat er zulks een systematische praktijk zou bestaan in Zwitserland die een dergelijke vrees zouden kunnen rechtvaardigen. Zo'n systematische aanpak is in de praktijk ook gewoon niet mogelijk aangezien daarvoor een akkoord met Eritrea nodig is.

Dergelijk akkoord lijkt ook in de nabije toekomst niet te realiseren. Dit kan ook moeilijk veranderen zolang er geen wijziging komt in de huidige toestand van zo goed als onbestaande bilaterale relaties tussen Zwitserland en Eritrea (zie officiële website van de Zwitserse overheid www.admin.ch) die al onbestaande zijn sinds het begin van de onafhankelijkheid van Eritrea.

In dit kader verwijzen we graag ook naar een recent arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) dd. 15/07/2019 (nr. 224 001) waarbij voor de raad de schorsing van de tenuitvoerlegging werd gevorderd van een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Hier ging de Raad over tot toetsing aan artikel 3 en besloot vervolgens om de vordering te verwerpen. De motieven die de RVV hiervoor aanhaalt vertonen grote gelijkenissen met de concrete situatie van de betrokkene. Zo putte betrokkene bijvoorbeeld niet de rechtsmiddelen uit die hij ter beschikking heeft in Zwitserland, toonde de betrokkene niet aan dat Zwitserland effectief zou overgaan tot de repatriëring van de betrokkene noch dat de weigeringsbeslissing van Zwitserland geen grond vindt in de voorhanden zijnde concrete elementen betreffende zijn persoon.

Voor de volledigheid wensen we bovendien ook nog te verwijzen naar verdere en nog meer recente rechtspraak van de RvV (nr. 226 367 en nr. 226 370) op 20/09/2019 en (nr. 226 765 en nr. 226 767) op 26/09/2019. In deze zaken werd eveneens aangevoerd dat verzoekers die verklaren de Eritrese nationaliteit te bezitten en reeds werden afgewezen door de Zwitserse autoriteiten een risico lopen blootgesteld te worden aan omstandigheden die een schending zouden uitmaken van artikel 3 EVRM door een overdracht aan Zwitserland. De Raad vond dat hiervoor geen enkel overtuigend argument werd aangevoerd en legde telkens terecht de nadruk op de nieuwe wet op juridische bijstand en afwezigheid van enige indicatie dat gedwongen terugkeer naar Eritrea realistisch lijkt.

Betreffende het gebrek aan rechten en afwezigheid van toegang tot de arbeidsmarkt en onderwijs verwijzen we naar p. 80 tot 82 van het bovenvermelde AIDA rapport. Daarin staat dat er wel bepaalde voorwaarden en beperkingen worden gesteld aan de toegang tot de arbeidsmarkt voor verzoekers om internationale bescherming waar voorrang wordt gegeven aan Zwitserse onderdanen, maar uit niets blijkt dat het helemaal niet mogelijk is voor verzoekers om internationale bescherming om te werken of dat verzoekers over geen enkele rechten kunnen beschikken. Ook wat het onderwijs betreft wordt inderdaad melding gemaakt van moeilijkheden die verzoekers ondervinden om de weg te vinden naar de bestaande opleidingen in Zwitserland. Echter, deze moeilijkheden zijn niet van dermate zwaarwichtige aard dat ze de betrokkene blootstellen aan omstandigheden die een schending kunnen vormen van artikel 3 EVRM noch tonen ze ons inziens aan dat de procedure of de opvangvoorzieningen voor het bekomen van internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt worden door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013

We wensen bovendien te benadrukken dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen of om te concluderen dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Verder merken we op dat de betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud dd. 26/08/2019 verklaarde in goede gezondheid te verkeren. Er werden door betrokkene evenwel medische attesten aangeleverd. Een dag na de beslissing dd. 13/09/2019, dus op 14/09/2019, legde de raadsman van betrokkene een attest van een psycholoog voor. Evenwel werd betrokkene ook onderzocht door een doctor in de geneeskunde op 18/09/2019 en werd vastgesteld op dat moment niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM. Op 23/01/2020 bracht betrokkene nog attesten binnen, één dd. 22/01/2020 van een psychologe van Artsen Zonder Grenzen (mevrouw [L.,G.]), waarin vermeldt wordt dat betrokkene psychologisch opgevolgd wordt en zich in een fragile psychologische toestand bevindt (staat van depressie en nervositeits-problemen) en één attest dd. 21/01/2020 van Dokter [D.,E.] waarin het relaas wordt gedaan van de route die betrokkene aflegde en in een paar algemeen

geformuleerde gedragskenmerken wordt aangegeven dat betrokkene Posttraumatische stressverschijnselen vertoont.

Met betrekking tot het attest van psychologe [L.] van 22/01/2020, dient er opgemerkt te worden dat een medisch getuigschrift dient opgesteld en ondertekend te worden door een dokter in de geneeskunde. Het dus zo dat een psychologe niet per definitie de titel van dokter in de geneeskunde heeft, hetgeen in casu ook niet het geval lijkt. Bijgevolg kan dit verslag niet aanzien worden als een medisch getuigschrift. Wat beide attesten betreft, dus ook dat van dokter [D.], is dat de erin vervatte medische informatie enkel beschouwd kan worden als declaratoir en kunnen deze attesten aldus niet dienen als een weergave van objectieve informatie die van zo'n aard is dat er zich een medische problematiek stelt die een overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat moet verhinderen.. Buiten het feit dat het schrijven een weergave bevat van een aantal vaststellingen, zegt het bovendien niets over de omstandigheden of de oorzaken van deze vaststellingen, buiten een algemene verwijzing naar het verleden en een mogelijks verband met zijn afgelegde route. Met betrekking hiertoe, dient dan ook te worden opgemerkt dat deze attesten geen afbreuk doen aan het gegeven dat Zwitserland de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Zwitserland indien dit nodig zou zijn. Betrokkene maakt op geen enkel moment aannemelijk dat hij voor zijn huidige problematiek in Zwitserland al hulp zou gezocht hebben laat staan dat de voorzieningen in Zwitserland dermate tekort schieten dat betrokkene in omstandigheden zou terechtkomen die een schending van art. 3 EVRM zouden kunnen uitmaken of een teken zouden zijn dat er systeemfouten zijn in de opvangvoorzieningen in Zwitserland in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Aldus werden er in het administratief dossier van betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding zouden kunnen geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van betrokkene een overdracht aan Zwitserland verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU Handvest of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Zwitserland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Zwitserland van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België. Het AIDA-rapport stelt ook dat alle verzoekers voor internationale bescherming in Zwitserland wettelijk toegang hebben tot gezondheidszorg, ook in geval van beperkte materiële opvang en beroep kunnen doen op de ziekteverzekering (pagina 83). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Zwitserland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Middels het akkoord van 17/12/2019 hebben de Zwitserse instanties te kennen gegeven dat Zwitserland verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene op basis van artikel 18§1d) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Tot slot maakt betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen gewag van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Zwitserland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest of die zouden leiden tot de conclusie dat de asielprocedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Zwitserland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest of zou leiden tot de conclusie dat de asielpprocedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Zwitserse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18§1d) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15/12/1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Zwitserse autoriteiten."

2. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Aangezien vaststaat dat verzoeker is vastgehouden met het oog op een overdracht aan Zwitserland en gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te worden aangenomen. Verweerder betwist dit ook niet in de nota met opmerkingen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid “[d]e kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 1 tot 4, 18 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3.2, 17.1, 19 en 27 van de Dublin III-verordening, van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele en de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij betoogt tevens dat er sprake is van een kennelijke appreciatiefout.

Na een theoretische toelichting bij de geschonden geachte bepalingen en beginselen, verstrekt verzoeker de volgende toelichting bij het middel:

“2.1 EERST ONDERDEEL

Miskenning van artikel 19 van de Dublin-Verordening, van het zorgvuldigheidsplicht en van de motiveringsplichten aangezien verwerende partij geen nieuwe procedure heeft ingeleid voor de bepaling van de verantwoordelijke Staat alhoewel het niet betwist wordt dat verzoeker op 09.10.2019 daadwerkelijk overgedragen werd naar Zwitersland.

Verwerende partij schendt artikel 19 van de Dublin-Verordening, de hieraan gelinkte motiveringsplichten en het zorgvuldigheidsbeginsel daar ze geen nieuwe procedure heeft gevoerd om de verantwoordelijke Staat te bepalen.

Artikel 19 van de Dublin-Verordening specificeert :

“Een verzoek dat na een daadwerkelijke verwijdering wordt ingediend, wordt beschouwd als een nieuw verzoek dat leidt tot een nieuwe procedure waarbij de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald.” [...]

In casu wordt er niet betwist dat verzoeker daadwerkelijk verwijderd werd naar Zwitserland op 9 oktober 2019 en dat hij vervolgens een nieuwe asielaanvraag heeft ingediend effectief op 13.11.2019.

Verwerende partij had dus deze nieuwe aanvraag als degelijk moeten behandelen en opnieuw een terugnameverzoek naar Zwitserland richten, wat niet blijkt uit de bestreden beslissing daar er enkel een verwijzing wordt gedaan naar de terugnameverzoek van 4.09.2019 en de instemming van Zwitserland van 06.09.2019.

Verzoekende partij heeft nog geen kennis kunnen krijgen van zijn administratief dossier en kan vervolgens niet nakijken als een nieuw terugnameverzoek wel gedaan werd of niet maar in ieder geval, een a posteriori motivering kan niet worden toegestaan.

Verwerende partij is niet zorgvuldig geweest bij het behandelen van de dossier van verzoeker.

De bestreden beslissing schendt artikel 19 van de Dublin-Verordening, de hieraan gelinkte motiveringsplichten en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2 TWEEDE ONDERDEEL

Miskenning van de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplichten aangezien uit de motivering van de bestreden beslissingen niet duidelijk blijkt welke juridische grondslag ertoe leidt Zwitserland als de verantwoordelijke lidstaat te beschouwen.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verwerende partij de Zwitserse autoriteiten een verzoek om terugname heeft gericht en dat deze laatste dit verzoek hebben aanvaard op basis van artikel 18 §1 (d) van de Dublin-III verordening.

Verwerende partij baseert zich ook op artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 en artikel 18 §1(d) van de Dublin III-verordening om de verantwoordelijkheid van Zwitserland voor de behandeling van het asielverzoek te staven.

Deze bepalingen volstaan niet om zulke beslissing tot weigering van verblijf te staven aangezien artikel 18 §1 van de Dublin III-verordening - zoals de titel aangeeft - alleen de "verplichtingen van de verantwoordelijke lidstaat" vaststelt.

Geen enkel bepaling van Hoofdstuk III van de Dublin III-verordening tot vaststelling van de criteria om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek (artikelen 7 tot en met 15) werden gebruikt als juridische grondslag van de bestreden beslissingen. Verzoekster is dus niet in staat de juridische bepalingen die de beslissingen staven te begrijpen en de eventuele toepassing ervan na te gaan, en dus de beslissingen nuttig aan te vechten in het kader van huidig verzoekschrift.

Des te meer leidde de dactyloscopisch onderzoek tot drie treffers : er werden ook vingerafdrukken gevonden in Duitsland en in Nederland. Uit de bestreden beslissing blijkt niet op welke redenering de verwerende partij zich baseert om een terugnameoverzoek enkel aan Zwitserland te richten.

Onlangs heeft Uw Raad de schorsing bevolen van een bijlage 26quater omwille van het feit dat de beslissing geen voldoende motivering bevatte omtrent de toepassing van de criteria van de Dublin verordening :

[...]

(Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, 25 september 2019, n°226.628)

Een soortgelijke redenering is in casu van toepassing : verwerende partij heeft niet alle rechtsgronden uiteengezet noch de feitelijke gronden waarop zij haar beslissing om het verblijf te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten heeft gebaseerd.

Verzoekende partij bevindt zich in de onmogelijkheid om de juiste toepassing van de verantwoordelijkheidscriteria te begrijpen noch te controleren. Dit is in strijd met de motiveringsplicht, alsook de zorgvuldigheidsplicht.

Het middel is gegrond.

2.3 DERDE ONDERDEEL

Miskenning van de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht, gecombineerd met een schending van artikel 74/13 Vw, artikel 3 EVRM en met de artikelen 1 tot 4 van het Handvest aangezien uit de motivering van de bestreden beslissingen niet blijkt dat er rekening werd gehouden met de kwetsbare psychologische toestand van verzoeker.

Verzoeker heeft twee medische stukken neergelegd ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming en ter staving van zijn aanvraag ten aanzien van de Belgische overheden.

Dat verzoeker op 18.09.2019, vòòr de genomen beslissing en vòòr het opstellen van deze attesten onderzocht werd door een doctor in de geneeskunde en dat er op dat moment geen ziekte werd gevonden die een inbreuk inhoudt op artikel 3 EVRM is geen pertinente noch adequate argument daar er vijf maanden verstreken zijn sinds het onderzoek.

Des te meer; het feit dat verzoeker op 26.08.2019 (meer dan 6 maanden geleden) verklaarde in goede gezondheid te zijn is niet pertinent noch adequaat daar hij intussen opgesloten werd, verwijderd werd, in Zwitserland op straat belandde en in België is teruggekomen. De motivering van verwerende partij is verouderd en achterhaald.

Specialisten van de geestelijke gezondheid bevestigen dat verzoeker erg depressief is en dat hij een kwetsbare profiel heeft.

In deze omstandigheden moet er vastgesteld worden dat verwerende partij niet genoeg rekening heeft gehouden met de psychologische situatie van verzoeker en dat deze een teruggrijping van verzoeker naar Zwitserland belemmert aangezien de hoge risico's tot ernstige schade die hij daar zal kennen (zie onderdeel 3).

De bestreden beslissing moet vernietigd worden.

2.4 VIERDE ONDERDEEL

☐ Samenvatting

Schending van artikel 3 EVRM en artikelen 1 tot 4 en 18 van de Handvest, alleen en gepaard met de artikelen 3.2 en 17.1 van de Dublin-verordening, het zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplichten, door niet alle relevante elementen in te zamelen en te onderzoeken omtrent de risico op behandelingen die in strijd zijn met het verbod aan onmenselijke of vernederende behandeling in Zwitserland, omtrent

verzoekers' traumatische ervaring in deze lidstaat en door verzoeker bloot te stellen aan een reëel risico op behandelingen die in strijd zijn met het verbod aan onmenselijke of vernederende behandeling.

Van meet af dient opgemerkt te worden dat verwerende partij de specifieke en individuele situatie van verzoeker (kwetsbaar psychologisch profiel – al verwijderd naar Zwitserland) niet in overweging heeft genomen maar zich enkel heeft beperkt tot algemene vaststellingen en verklaringen omtrent de algemene situatie in Zwitserland voor alle asielzoekers, en houdt geen rekening met de situatie van Eritrese onderdanen in Zwitserland, wat specifiek door verzoeker wordt opgezegd.

Deze argumenten werden nochtans door verzoeker via haar raadsman op 2 januari 2020 meegedeeld aan verwerende partij.

Er werd geen, of onafdoende, rekening gehouden met deze elementen.

□ Ontwikkeling

a) Vijandige migratiebeleid tegenover Eritreeërs onderdanen – Geen eerlijke asielprocedure

Zelfs als het voor verzoeker in abstracto mogelijk zou zijn om een nieuwe asielaanvraag in te dienen (quod non, infra), moet er worden besloten, op basis van de hieronder geschetste informatie dat hij terecht vreest dat bij een eventuele terugkeer naar Zwitserland hij een negatieve beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming zal krijgen en dus (gedwongen) terug zal moeten keren naar Eritrea.

Alle informatie hieronder tonen een verstrenging voor wat betreft de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming ingediend door Eritrese onderdanen. Deze "shift" wordt fel bekritiseerd door verschillende instanties, zoals de Swiss Refugee Council en de Speciale Rapporteur voor de Mensenrechten van de VN.

Lucine MISEREZ, voorzitter van "Coordination asile.ge", legt de recente en actuele aanscherping uit van het Zwitserse migratiebeleid ten aanzien van Eritreeërs:

- Ten eerste door de afgifte van tijdelijke verblijfsvergunningen (zogenaamde F-vergunningen) in plaats van vluchtelingenstatussen (zogenaamde B-vergunningen);
- Ten tweede, door de weigering van asielaanvragen en beschermingsmaatregelen met als gevolg de concrete mogelijkheden om mensen terug te sturen naar Eritrea;
- Ten derde, door de mogelijkheid om voorlopige verblijven opnieuw te onderzoeken en, in voorkomend geval, deze voorlopige opnames op te heffen en de betrokkenen terug te sturen naar hun land van herkomst;

(video/audio beschikbaar op <https://www.radiolac.ch/non-classe/quel-statut-pour-les-erythreens-en-suisse/> - zie bijlagen administratief dossier)

Het migratiebeleid is steeds vijandiger voor Eritrese asielaanvragers. Een artikel van 29 november 2018 van de krant "Le Matin" hekelt de verharding van de asielpoorwaarden in Zwitserland voor Eritreeërs en dit, ondanks het gebrek aan verbetering van de mensenrechten in hun land (zie bijlage administratief dossier).

In tegendeel tot wat verwerende partij inroept is er wel degelijk een bewijs, of ten minste begin van bewijs dat er voor Eritreeërs asielzoekers in Zwitserland dat de asielprocedure van verzoekster niet eerlijk zou zijn.

De positie van Zwitserland tegenover de Eritreeërs is ontstellend en onbegrijpelijk aangezien de cijfers van het Belgisch Commissariaat-Generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over het erkennen van een nood aan internationale bescherming voor onderdanen vanuit Eritrea.

In november 2019 hadden 92 % van Eritreeërs asielzoekers een positieve beslissing in België gekregen voor het jaar 2019, wat een bewijs levert van hun ernstige nood aan internationale bescherming :

[...]

(Cijfers terug te vinden op :

https://www.cgvs.be/sites/default/files/asielstatistieken_2019_november.pdf)

De politiek van Zwitserland is des te meer onbegrijpelijk. Verschillende asielzoekers die in Zwitserland een negatieve beslissing hebben gekregen hebben in België de vluchtelingenstatus gekregen (referenties CG : 1911528; 1819925; 1919926; 1910966).

Ten slotte, moet nog benadrukt worden dat de "UN Committee Against Torture" de terugkeer van Eritreeërs (wiens asielaanvraag worden verworpen) in Zwitserland naar Eritrea blokkeert:

"On 7 December, the UN Committee against Torture (CAT) ruled on an individual communication concerning the decision of Swiss authorities to return an Eritrean deserter back to his home country. The applicant had escaped forced recruitment by the Eritrean armed forces and left his country to apply for asylum in Switzerland in 2014. His account was rejected as not credible and he challenged the first-instance decision before the Federal Administrative Tribunal (TAF). Following a prima facie consideration, the appeal was rejected as inadmissible as the applicant failed to pay the procedural fee. The case was then brought before the CAT, which issued a request for interim measures to prevent the applicant's deportation."

Upon examination of the communication, the Committee relied on the latest Report of the Special Rapporteur, reiterating the serious situation of human rights in Eritrea and particularly stressing that the forced and indefinite military service constitutes enslavement of an entire population, amounting, thus, to a crime against humanity. It then went on to consider the handling of the applicant's case by the Swiss authorities, identifying significant procedural errors at both instances. Taking note of the Swiss government's claim that the applicant's account was inconsistent and contradictory, the Committee observed that proper legal counselling was not made available to him during the asylum proceedings, while his request to have interpretation in his mother tongue was also not respected. Lastly, the hasty and costly procedure at the TAF level made it impossible for the applicant to effectively address the risks he would face upon return and to properly contest negative findings regarding the authenticity of the documents he had presented. The Committee found that the applicant's expulsion to Eritrea would amount to a violation of Article 3 of the Convention against Torture and ordered Switzerland to re-examine the applicant's case." (zie bijlagen administratief dossier)

Dit is niet geruststellend, in tegenstelling tot wat verwerende partij probeert te beweren in haar bestreden beslissingen. Het feit dat er een blocage is tegen de effectieve terugkeer van Eritreeërs wiens asielaanvraag worden verworpen in Zwitserland naar Eritrea is een – alarmerende – teken dat Zwitserland bereid is om dergelijke terugkeren te doen, en dat ze ervan moet worden gestopt en verhinderd.

Het loutere feit dat de Zwitserse autoriteiten geweigerd hebben om verzoekster internationale bescherming toe te kennen, als makend deel uit van een bredere politieke houding ten aanzien van Eritrese onderdanen (zie hierboven), is op zich al voldoende om de risico van indirecte schending van het non-refoulementbeginsel en daarmee een schending van artikels 3 van het EVRM en 1 à 4 EU-Handvest met zich mee te brengen.

Verwerende partij meent ten onrechte dat een overdracht geen risico van schending kan inhouden van artikel 3 EVRM omdat er geen concreet voorbeeld voorhanden is van een geval waarbij de gewijzigde houding ook daadwerkelijk geleid heeft tot gedwongen terugkeer naar Eritrea.

Het feit dat er tot nu toe geen gedwongen repatriëringen naar Eritrea werden uitgevoerd door de Zwitserse autoriteiten kan zeker niet worden beschouwd als een waarborg dat er geen repatriëring zal plaats vinden in de toekomst, en zeker aangezien de negatieve houding van de politicus en de hierboven geschetste rechtspraak.

Zelfs als gedwongen terugkeren nog niet zijn gebeurd, weigert het land hoe dan ook om hen internationale bescherming op haar grondgebied toe te kennen of verwijderd ze een titel eerder afgegeven en berooft hen dus van alle sociale bijstand, wat hen ertoe dwingt om vrijwillig (lees: "gedwongen") "naar huis" terug te keren.

De redenering van de verwerende partij is niet waardig van een administratie die op zorgvuldige wijze de risico's van schendingen van artikel 3 EVRM (die rechten waarborgt die absoluut zijn) moet nakijken vooraleer een uitwijzingsbeslissing te nemen.

Het "Centre Suisse pour la Défense des droits des Migrants (CSDM)" heeft de zaak verwezen naar de speciale procedures van de Mensenrechtenraad van de Verenigde Naties betreffende de praktijk van de Zwitserse autoriteiten om Eritrese onderdanen internationale bescherming te weigeren. In hun dringende oproep doen zij een beroep op de speciale rapporteurs over de mensenrechtensituatie in Eritrea, over foltering en over de mensenrechten van migranten, om dringend stappen te ondernemen bij de Zwitserse autoriteiten om ernstige schendingen van de grondrechten en de sociale onzekerheid van Eritrese asielzoekers te voorkomen (zie bijlagen administratief dossier).

Er zijn dus stappen ondernomen op internationaal niveau om het beleid van Zwitserland aan de kaak te stellen, in tegendeel tot wat verwerende partij beweert.

In een recent arrest nr 222 988 dd 20.06.2019, heeft Uw Raad beoordeeld betreffende een Eritrese onderdaan die het voorwerp van een terugnameverzoek naar Zwitserland was:

[...]

Op basis van objectieve informatie heeft de RvV dus beoordeeld dat de politiek van Zwitserland ten aanzien van Eritrea betwistbaar is, en dat een schending van artikel 3 van het EVRM zou kunnen bestaan in het geval van een overbrenging van een Eritrese onderdaan naar dit land.

Verzoekers'persoonlijke situatie stoelt de algemene informatie daar zijn asielaanvraag verworpen werd in Zwitserland, hij daar al meerdere keren overgebracht werd en nooit de mogelijkheid kreeg om opnieuw een asielaanvraag in te dienen.

De analyse van verwerende partij over deze meegedeelde informatie is niet correct en onafdoende. De motiveringsplichten en zorgvuldigheidsplichten worden geschonden.

b) Geen gedwongen uitvoering en geen verblijfstitel – Situatie in strijd met artikel 3 EVRM

De situatie in de welke Zwitserland de Eritreese onderdanen laat is in strijd met artikel 3 EVRM en de artikelen 1 tot 4 van het Handvest.

Momenteel is er geen sprake van gedwongen terugkeer naar Eritrea, wat meer dan een bewijs is dat er, zouden de Eritreese onderdanen naar Eritrea terugkeren, ze onderworpen zouden zijn aan behandelingen in strijd met de meest fundamentele normen.

Zonder ze gedwongen te kunnen/willen verwijderen, geeft Zwitserland hen ook geen enkele verblijfstitel. Zwitserland overweegt zelf om tijdelijke verblijfstitel in te trekken. Inderdaad, hoewel de Kamer van de Kantons met 24 tegen 16 stemmen een motie goedgekeurd heeft omtrent de onmogelijkheid om voorlopig met Eritrea te onderhandelen om een veilige terugkeer zonder vervolging te verzekeren, heeft de Raad van State aan de andere kant een motie van Damian Müller (PLR/LU) aangenomen om de situatie van ongeveer 3400 Eritreeërs die een tijdelijk verblijf hebben te onderzoeken om zoveel mogelijk mensen te verwijderen. Tegen eind februari 2020 zou een rapport moeten worden afgerond. De situatie van 250 Eritreeërs werd al onderzocht en de Raad van State besloot dat de intrekking van het voorlopig verblijf aanvaardbaar en evenredig was voor een twintigtal onder hen.

Zelfs als een terugkeer vrijwillig moet zijn, daar een gedwongen terugkeer (nog) niet kan worden uitgevoerd, betekent dit dat een Eritreeër die niet vrijwillig emigreert alleen recht heeft op dringende medische hulp en niet meer op het grondgebied toegelaten zal worden.

Veronica ALMEDOM, lid van de Federale Commissie van Migraties in Zwitserland stelt vast dat Eritreeërs, door de hele wereld in de steek worden gelaten en specifiek door de Zwitserse overheden.

Zelfs als Zwitserland (nog) niet (terug) is begonnen met gedwongen terugkeren naar Eritrea moet er worden vastgesteld dat de Eritreeërs zonder bescherming laten, zelfs tijdelijk, een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM daar ze zelfs niet getolereerd zijn op het Zwitserse grondgebied omdat ze bevelen om het grondgebied te verlaten krijgen.

Ze zitten vast : ze mogen niet worden teruggestuurd naar hun land van herkomst, krijgen het bevel om Zwitserland te verlaten en als ze zich naar een andere lidstaat keren waar er wel beschermende maatregelen worden genomen ten aanzien van Eritreeërs onderdanen worden ze bevolen om naar Zwitserland terug te keren. Dergelijke situatie belemmert verzoeker om een menswaardig leven te hebben.

Hieruit volgt dat verzoeker zich in de situatie bevindt van een "réfugié en orbite" die verplicht is om van het ene naar het andere land te reizen als zijn gastland na haar vlucht, in dit geval Zwitserland, hem geen verblijfsvergunning aanbiedt.

In de GIAMA-zaak werd de situatie van "réfugié en orbite" aan de kaak gesteld met betrekking tot artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens.

In deze zaak heeft de Raad van State geoordeeld dat een bevel om het grondgebied te verlaten dat is betekend aan een staatloos persoon in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens. Dienst Vreemdelingenzaken was zich ervan bewust dat de betrokkene niet naar een ander land kon reizen, zelfs niet naar het land waar hij vandaan kwam (EG, nr. 75896, 23 september 1998) :

In het arrest van de Raad van State staat :

"Considérant que le requérant prend un moyen unique de la violation de l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales dans lequel il fait valoir en substance qu'il n'est pas en mesure de se procurer un passeport ou des documents de voyage dès lors qu'il est apatride [...] que la partie adverse n'a accompli aucune démarche envers les autorités étrangères pour tenter d'établir la nationalité éventuelle du concluant ou lui procurer un titre de voyage ou son admission dans un pays tiers" ; "que tout en constatant l'impasse de la situation, elle a continué à délivrer au requérant des ordres à quitter le territoire que ni le requérant ni elle-même n'étaient en mesure d'exécuter : qu'elle ainsi contraint le requérant à vivre dans la clandestinité en le privant de subvenir à ses besoins dans l'attente d'une solution qu'il a été le seul à chercher ; qu'exiger (son) départ du territoire belge équivaut pour la partie adverse à le condamner à vivre ailleurs dans les mêmes conditions inhumaines et dégradantes qu'il subies aujourd'hui en Belgique »

(Vrije vertaling : "Overwegende dat verzoeker één middel aanvoert dat in strijd is met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, waarin hij in wezen stelt dat hij geen paspoort of reisdocumenten kan verkrijgen omdat hij staatloos is [...] dat de wederpartij geen stappen heeft ondernomen bij de buitenlandse autoriteiten om de eventuele nationaliteit van de verzoeker vast te stellen of om een reisdocument voor hem of zijn toelating tot een derde land te verkrijgen"; "dat het, hoewel het de impasse in de situatie opmerkt, aan verzoekster blijft bevelen het grondgebied te verlaten, hetgeen noch verzoekster, noch zijzelf in staat was te doen ...": dat zij verzoeker aldus heeft gedwongen onder te duiken en hem zijn bestaansmiddelen heeft ontnomen terwijl hij wachtte op een oplossing die hij alleen had gezocht; dat het eisen van (zijn) vertrek uit het Belgische grondgebied voor de wederpartij gelijk stond aan het veroordelen van hem om elders te gaan wonen in dezelfde onmenselijke en vernederende omstandigheden als nu in België" en dat "het Hof, hoewel het de impasse in de situatie opmerkt, verzoeker is blijven bevelen om het grondgebied te verlaten dat noch door verzoeker, noch door het Hof kon worden uitgevoerd".")

Een dergelijke redenering kan hier worden toegepast : het is zo dat verzoeker, indien hij naar Zwitserland zou worden overgebracht, hij niet gedwongen zal worden teruggestuurd naar Eritrea maar ook niet in Zwitserland een verblijfstitel zal krijgen. Deze situatie is in strijd met artikel 3 EVRM en België zou medeplichtig zijn indien ze naar eer en geweten verzoeker naar Zwitserland terugsuurt.

Verzoeker verkeert in een impasse die een inbreuk vormt op zijn fundamentele rechten en hem onderwerpt aan onmenselijke en vernederende behandelingen.

c) Besluit

Uit alles wat voorafgaat moet er worden besloten dat verzoekende partij op afdoende en op concrete wijze heeft bewezen dat hij bij een eventuele verwijdering naar Zwitserland het voorwerp zal uitmaken van een vernederende en onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM, gelet op het gegeven dat hij behoort tot een kwetsbare groep die in België wel degelijk als een asielzoeker beschouwd wordt, doch in Zwitserland.

Zou verzoeker, van Eritrese nationaliteit, worden teruggestuurd naar Zwitserland - waar hij al een weigering kreeg van zijn verzoek tot internationale bescherming en de mogelijkheid niet kreeg om een volgend verzoek in te dienen- zonder de mogelijkheid voor de Zwitserse instanties om hem terug te sturen naar Eritrea wat het bewijs is dat hij daar vernederende en onmenselijke behandelingen zou kennen - zou zijn fundamentele recht op asiel (artikel 18 van het EU-Handvest) ongetwijfeld geschonden worden en zal hij terechtkomen in een situatie die zijn meest fundamentele rechten schendt (artikel 3 en 8 EVRM) : in een dergelijke context zoals hierboven beschreven, zal zij nieuwe verzoek niet in aanmerking genomen worden of zal het in overweging worden genomen maar zal het niet zorgvuldig worden geanalyseerd, aangezien de rechtspraak van de TAF en zal ze, zonder te kunnen worden teruggestuurd naar Eritrea, het bevel krijgen om het grondgebied te verlaten. Dergelijke situatie van "réfugié en orbite" is in strijd met artikel 3 EVRM.

Het middel is gegrond."

2.3.2.2. In een eerste onderdeel van het middel voert verzoeker een schending aan van artikel 19 van de Dublin III-verordening, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht voor zover verweerder, na zijn eerdere overdracht aan Zwitserland op 9 oktober 2019, geen nieuwe procedure heeft ingeleid voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat.

Artikel 19 van de Dublin III-verordening handelt over situaties waarin de verantwoordelijkheid van een lidstaat een einde neemt. De Raad merkt op dat de situatie(s) voorzien in dit artikel waarop verzoeker doelt deze is waarin de betrokkene het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten ofwel uit eigen beweging en dit voor ten minste drie maanden ofwel op grond van een terugkeerbesluit of een verwijderingsmaatregel dat is afgegeven na de intrekking of de afwijzing van het verzoek om internationale bescherming. In de voorliggende situatie is er echter geen sprake van dat verzoeker uit eigen beweging het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten of op basis van een terugkeerbesluit of verwijderingsmaatregel reeds is verwijderd van het grondgebied van de lidstaten. Een overdracht door een van de lidstaten aan de verantwoordelijke lidstaat is niet als dusdanig te beschouwen. Verzoeker kan zich op het eerste zicht dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 19 van de Dublin III-verordening. Er blijkt op het eerste zicht niet dat de verantwoordelijkheid van Zwitserland een einde heeft genomen.

Op basis van de voorliggende stukken blijkt verder dat verweerder, naar aanleiding van verzoekers nieuwe verzoek om internationale bescherming in België op 13 november 2019, op 17 december 2019 wel degelijk een nieuw verzoek tot terugname van verzoeker aan de Zwitserse autoriteiten richtte op grond van de Dublin III-verordening. Op dezelfde dag verklaarden de Zwitserse autoriteiten zich akkoord met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18.1.d van deze verordening. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, wordt in de bestreden beslissing wel degelijk ook melding gemaakt van het nieuwe akkoord van de Zwitserse autoriteiten op 17 december 2019, hetgeen evident impliceert dat wel degelijk een nieuw verzoek overeenkomstig de Dublin III-verordening werd gericht aan Zwitserland.

Op het eerste zicht blijkt, gelet op de gedane vaststellingen, geen schending van artikel 19 van de Dublin III-verordening, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de motiveringsplicht

2.3.2.3. In een tweede onderdeel van het middel voert verzoeker een schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en van de motiveringsplicht, omdat uit de motivering van de bestreden beslissing volgens hem niet duidelijk blijkt welke juridische grondslag ertoe leidt dat Zwitserland als verantwoordelijke lidstaat kan worden beschouwd.

Het door verweerder aan de Zwitserse autoriteiten gerichte terugnameverzoek werd door hen aanvaard op grond van artikel 18.1.d van de Dublin III-verordening. Verweerder baseert de bestreden beslissing enerzijds op artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en anderzijds op artikel 18.1.d van de Dublin III-verordening. Volgens verzoeker volstaat dit niet, omdat artikel 18.1 van de Dublin III-verordening enkel betrekking heeft op de verplichtingen van de verantwoordelijke lidstaat. Volgens verzoeker had verweerder ook moeten verwijzen naar een van de artikelen uit hoofdstuk III tot vaststelling van de criteria om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is als juridische grondslag. Verzoeker meent bijgevolg niet in staat te zijn de juridische bepaling die de beslissing staakt te begrijpen, de toepassing ervan na te gaan en de beslissing nuttig aan te vechten. Verzoeker betoogt nog dat het vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek ook hits opleverde voor Nederland en Duitsland en uit de bestreden beslissing niet blijkt op welke redenering verweerder zich baseert om enkel een terugnameverzoek te richten aan Zwitserland.

De Raad stelt vast dat verweerder de bestreden beslissing in rechte heeft gemotiveerd op grond van artikel 51/5, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet en artikel 18.1.d van de Dublin III-verordening.

Daarnaast heeft verweerder ook geconcludeerd dat er geen concrete basis is om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in België te behandelen op grond van artikel 3.2 en 17.1 van de Dublin III-verordening.

De relevante bepalingen van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk een eerste of een volgend verzoek om internationale bescherming bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, § 3, tweede lid, aangewezen overheden heeft ingediend, gaat de minister of zijn gemachtigde, met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek.

[...]

§ 2. Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, richt de minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij de Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek om de vreemdeling over te nemen of terug te nemen.

[...]

§ 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.

[...].”

Artikel 18.1.d van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

“Verplichtingen van de verantwoordelijke lidstaat

1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

a) [...]

b) [...]

c) [...]

d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen.”

In de bestreden beslissing wordt ingegaan op de eigen verklaringen van verzoeker dat hij op 23 september 2015 reeds een beschermingsverzoek indiende in Zwitserland, waarop evenwel een negatief antwoord kwam. Verzoeker verklaarde vervolgens naar Duitsland te zijn gegaan om ook daar een beschermingsverzoek in te dienen. Hij werd echter teruggebracht naar Zwitserland. Ook vanuit Nederland werd hij teruggebracht naar Zwitserland. Vervolgens kwam verzoeker een eerste keer naar België en diende hier een beschermingsverzoek in.

Ook door België werd hij teruggebracht naar Zwitserland, maar hij keerde een maand later terug en diende in België opnieuw een beschermingsverzoek in.

In de beslissing wordt gemotiveerd dat de Zwitserse autoriteiten ook deze keer hebben ingestemd met het terugnameverzoek voor verzoeker op basis van artikel 18.1.d van de Dublin III-verordening. Dit betekent dat de Zwitserse autoriteiten reeds hebben erkend de overeenkomstig deze verordening verantwoordelijke lidstaat te zijn voor de behandeling van het beschermingsverzoek van verzoeker en dat de Zwitserse autoriteiten na inhoudelijk onderzoek van het beschermingsverzoek dat bij hen op 23 september 2015 werd ingediend dit hebben afgewezen.

In de voorliggende zaak is er blijkens de motieven van de bestreden beslissing dus sprake van een terugnameprocedure. Het Hof van Justitie gaat in zijn arrest van 2 april 2019 in de gevoegde zaken C-582/17 en C-583/17 in op de regels zoals deze gelden in het geval van terugnameprocedures en benadrukt dat deze aan een andere regeling zijn onderworpen dan overnameprocedures. Het Hof oordeelt als volgt:

“55 In het kader van de overnameprocedure voorziet artikel 21, lid 1, van die verordening slechts in de mogelijkheid voor de lidstaat waarbij een verzoek om internationale bescherming is ingediend, om een andere lidstaat te verzoeken een verzoeker over te nemen wanneer eerstbedoelde lidstaat van mening is dat de tweede lidstaat „verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek”, waarbij deze lidstaat in beginsel de lidstaat is die wordt aangewezen door de in hoofdstuk III van die verordening neergelegde criteria.

[...]

57 Uit deze elementen vloeit voort dat de procedure ter bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek aan de hand van de in hoofdstuk III van de Dublin III-verordening geformuleerde criteria bij de overnameprocedure centraal staat, en dat de bevoegde autoriteit van de lidstaat waarbij een verzoek is ingediend een andere lidstaat slechts om een dergelijke overname kan verzoeken indien deze autoriteit van mening is dat die andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek (zie in die zin arrest van 7 juni 2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, punt 43).

58 Dit geldt echter niet voor de terugnameprocedure, aangezien deze procedure is onderworpen aan regels die in dat verband aanzienlijke verschillen vertonen ten opzichte van de bepalingen die van toepassing zijn op de overnameprocedure.

59 In de eerste plaats voorzien artikel 23, lid 1, en artikel 24, lid 1, van de Dublin III-verordening in de mogelijkheid een terugnameverzoek in te dienen wanneer de verzoekende lidstaat van oordeel is dat een andere lidstaat „verantwoordelijk is overeenkomstig artikel 20, lid 5, en artikel 18, lid 1, onder b) [tot en met] d),” van die verordening, en niet wanneer hij van mening is dat een andere lidstaat „verantwoordelijk is voor de behandeling van [het] verzoek”.

60 Zoals de Commissie ter terechtzitting heeft opgemerkt, volgt hieruit dat het woord „verantwoordelijk” in artikel 23, lid 1, en artikel 24, lid 1, van de Dublin III-verordening in een andere betekenis wordt gebruikt dan in artikel 21, lid 1, van die verordening, voor zover het niet uitdrukkelijk betrekking heeft op de verantwoordelijkheid om het verzoek om internationale bescherming te behandelen. Uit artikel 18, lid 2, en artikel 20, lid 5, van die verordening volgt overigens dat de overdracht van een persoon naar de lidstaat met een terugnameverplichting, niet noodzakelijkerwijs beoogt de behandeling van dat verzoek af te ronden.

61 Overeenkomstig artikel 23, lid 1, en artikel 24, lid 1, van de Dublin III-verordening vooronderstelt de gebruikmaking van de bevoegdheid om een terugnameverzoek in te dienen dus niet dat de verantwoordelijkheid van de aangezochte lidstaat om het verzoek om internationale bescherming te behandelen, vaststaat, maar wel dat deze lidstaat voldoet aan de in artikel 20, lid 5, of in artikel 18, lid 1, onder b) tot en met d), van die verordening neergelegde voorwaarden.

62 Uit de bewoordingen zelf van artikel 20, lid 5, van die verordening volgt evenwel dat de daarbij ingestelde terugnameverplichting wordt opgelegd aan „de lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming [het eerst] is ingediend”. Derhalve kunnen de in hoofdstuk III van die verordening neergelegde verantwoordelijkheidscriteria niet worden gebruikt om deze lidstaat aan te wijzen.

[...]

65 Wat artikel 18, lid 1, onder b) tot en met d), van die verordening betreft, volgt inderdaad uit de bewoordingen ervan dat de daarin neergelegde verplichtingen rusten op de „verantwoordelijke lidstaat”.

66 Zoals opgemerkt in de punten 51 en 52 van het onderhavige arrest, kunnen de in die bepalingen neergelegde terugnameverplichtingen evenwel slechts worden toegepast wanneer de in die verordening neergelegde procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het

verzoek, in de aangezochte lidstaat reeds is afgerond en ertoe heeft geleid dat deze lidstaat zijn verantwoordelijkheid voor de behandeling van dat verzoek heeft erkend.

67 In een dergelijke situatie, waarin de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek reeds vaststaat, hoeven de regels inzake de procedure tot bepaling van deze verantwoordelijkheid, waaronder in de eerste plaats de in hoofdstuk III van die verordening neergelegde criteria, niet opnieuw te worden toegepast.

68 In de tweede plaats bevestigt artikel 25 van de Dublin III-verordening dat de in hoofdstuk III van die verordening neergelegde verantwoordelijkheidscriteria niet relevant zijn in het kader van de terugnameprocedure.

69 Terwijl artikel 22, leden 2 tot en met 5, van de Dublin III-verordening gedetailleerd bepaalt hoe die criteria in het kader van de overnameprocedure moeten worden toegepast, dient immers te worden vastgesteld dat artikel 25 van die verordening geen enkele vergelijkbare bepaling bevat en de aangezochte lidstaat alleen verplicht om de voor de beoordeling van het terugnameverzoek nodige verificaties te verrichten.

70 Dat het bij de terugnameprocedure gaat om een vereenvoudigde procedure, wordt daarenboven bevestigd door het feit dat de in artikel 25, lid 2, van die verordening bepaalde termijn om te antwoorden op een terugnameverzoek, duidelijk korter is dan de in artikel 22, lid 7, van die verordening bepaalde termijn om te antwoorden op een overnameverzoek.

71 In de derde plaats wordt de bovenstaande uitlegging bevestigd door de standaardformulieren voor een overname- en een terugnameverzoek, die in respectievelijk bijlage I en III bij verordening nr. 1560/2003 zijn opgenomen.

[...]

73 In de vierde plaats dient te worden opgemerkt dat de tegenovergestelde uitlegging, volgens welke een terugnameverzoek slechts kan worden ingediend wanneer de aangezochte lidstaat op grond van de in hoofdstuk III van de Dublin III-verordening neergelegde verantwoordelijkheidscriteria kan worden aangewezen als de verantwoordelijke lidstaat, wordt tegengesproken door de algemene opzet van die verordening.

74 Die uitlegging zou immers uiteindelijk impliceren dat de overname en terugnameprocedures op bijna alle punten op identieke wijze moeten worden gevoerd, en dat zij in de praktijk een enkele procedure vormen waarbij in een eerste fase de lidstaat moet worden bepaald die op grond van die verantwoordelijkheidscriteria verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, en waarbij vervolgens, in een tweede fase, bij die lidstaat een verzoek moet worden ingediend waarvan hij de gegrondheid op dezelfde grondslag zal moeten beoordelen.

[...]

76 In de vijfde en laatste plaats zou de in punt 73 van het onderhavige arrest vermelde uitlegging eveneens de verwezenlijking van bepaalde doelen van de Dublin III-verordening kunnen ondermijnen.

77 In de in artikel 18, lid 1, onder b) tot en met d), van die verordening bedoelde gevallen zou die uitlegging immers impliceren dat de bevoegde autoriteiten van de tweede lidstaat de facto zouden kunnen overgaan tot heroverweging van de conclusie waartoe de bevoegde autoriteiten van de eerste lidstaat met betrekking tot diens eigen verantwoordelijkheid zijn gekomen na afloop van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, voor zover de betrokkenen het grondgebied van deze lidstaat verlaten nadat hij hun verzoek in behandeling heeft genomen, wat onderdanen van een derde land die in een lidstaat een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend ertoe zou kunnen aanzetten om zich naar andere lidstaten te begeven, wat tot secundaire stromen zou kunnen leiden die de Dublin III-verordening, met de instelling van uniforme instrumenten en criteria ter bepaling van de verantwoordelijke lidstaat, juist beoogt te voorkomen (zie naar analogie arresten van 17 maart 2016, Mirza, C-695/15 PPU, EU:C:2016:188, punt 52, en 13 september 2017, Khir Amayry, C-60/16, EU:C:2017:675, punt 37).

78 De in punt 73 van het onderhavige arrest vermelde uitlegging zou voorts ertoe kunnen leiden dat afbreuk wordt gedaan aan het in artikel 3, lid 1, van die verordening vastgestelde wezenlijke beginsel dat een verzoek om internationale bescherming slechts door één enkele lidstaat wordt behandeld, wanneer de bepalingsprocedure in de tweede lidstaat tot een ander resultaat leidt dan die in de eerste lidstaat.

79 Bovendien zou de heroverweging – die in voorkomend geval meerdere keren kan worden herhaald – van de uitkomst van de procedure tot bepaling van de verantwoordelijke lidstaat in een context waarin de toepassing van die verordening en de werkelijke toegang tot een procedure van internationale bescherming reeds zijn gewaarborgd, afbreuk doen aan de in overweging 5 van die verordening vermelde doelstelling om verzoeken om internationale bescherming snel te behandelen.

80 Hieruit volgt dat de betrokken bevoegde autoriteiten in de in artikel 23, lid 1, en artikel 24, lid 1, van de Dublin III-verordening bedoelde gevallen niet verplicht zijn om, voordat zij een terugnameverzoek bij een andere lidstaat indienen, op grond van de bij deze verordening vastgestelde

verantwoordelijkheidscriteria [...], te bepalen of deze laatste lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek.” (eigen onderlijning)

Met verwijzing naar voormelde uitspraak van het Hof van Justitie kan verzoeker op het eerste zicht niet worden bijgetreden in zijn betoog dat de bestreden beslissing, om in rechte afdoende te zijn gemotiveerd, diende te verwijzen naar een van de artikelen zoals vervat in hoofdstuk III van de Dublin III-verordening. Verzoeker gaat eraan voorbij dat Zwitserland reeds heeft nagegaan en bevestigd de verantwoordelijke lidstaat te zijn overeenkomstig deze verordening. Verzoeker is verder niet ernstig waar hij voorhoudt dat het in zijn geval op basis van de voorziene motivering niet duidelijk zou zijn waarom verweerder een terugnameverzoek richtte tot Zwitserland, en niet tot Duitsland of Nederland. In de motivering van de bestreden beslissing wordt gewezen op verzoekers eigen verklaringen dat hij door deze laatste twee lidstaten waarin hij navolgende verzoeken om internationale bescherming indiende telkens werd overgedragen aan Zwitserland als verantwoordelijke lidstaat, zoals dit actueel opnieuw het geval is. Evidente motieven moeten niet worden opgenomen in de motivering van een beslissing.

Er moet in de voorliggende terugnameprocedure worden aangenomen dat het conform de vereiste van de motiveringsplicht is om te verwijzen naar artikel 18.1.d van de Dublin III-verordening, dat een duidelijke verplichting inhoudt voor de verantwoordelijke lidstaat, *in casu* Zwitserland, om de onderdaan van een derde land wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat, in casu België, terug te nemen volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden. Op grond van deze rechtsgrond blijkt dat Zwitserland verantwoordelijk wordt geacht omdat daar eerst een beschermingsverzoek werd ingediend dat na inhoudelijk onderzoek werd afgewezen.

Verzoeker maakt op het eerste zicht niet aannemelijk dat de bestreden beslissing niet afdoende in rechte en in feite is gemotiveerd of nog dat de voorziene motivering hem verhindert om op nuttige wijze tegen deze beslissing op te komen. Een onzorgvuldige feitenvinding wordt op het eerste zicht evenmin aannemelijk gemaakt.

Een schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt *prima facie* niet.

2.3.2.4.1. In een derde onderdeel van het middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 1 tot 4 van het Handvest, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel, omdat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat er rekening is gehouden met zijn kwetsbare psychologische toestand.

2.3.2.4.2. In een vierde onderdeel van het middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 1 tot 4 en 18 van het Handvest, van de artikelen 3.2 en 17.1 van de Dublin III-verordening, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel, omdat niet alle relevante elementen zijn ingezameld en onderzocht omtrent het risico op onmenselijke of vernederende behandelingen in Zwitserland en zijn traumatische ervaring in deze lidstaat en omdat hij in Zwitserland zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandelingen.

2.3.2.4.3. Deze onderdelen van het middel worden samen behandeld.

2.3.2.4.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52.3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden niet onweerlegbaar is waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming bij verwijdering of overdracht een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104). Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers van internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker van internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker van internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een terugkeer of overdracht van verzoeker naar de verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111. Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering of overdracht naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderings- of overdrachtsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het

EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker van internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

2.3.2.4.5. In de eerste plaats gaat de Raad in op de door verzoeker voorgehouden systeemfouten in de asielpcedure in Zwitserland, in het bijzonder wat de behandeling van beschermingsverzoeken van Eritrese onderdanen betreft. Door het volgens verzoeker “*vijandige migratiebeleid*” en de “*oneerlijke asielpcedure*” voor asielzoekers uit Eritrea in Zwitserland, stelt hij dat hij als “*refugié en orbite*” is te beschouwen.

Verzoeker geeft aan dat hij in Zwitserland geen nieuwe asielaanvraag zal kunnen indienen. Hij stelt dat hij al meerdere keren is teruggebracht naar Zwitserland en hij er nooit de mogelijkheid kreeg om opnieuw een asielaanvraag in te dienen. Voor zover dit alsnog mogelijk zou zijn, stelt verzoeker een terechte vrees te hebben dat zijn beschermingsverzoek opnieuw negatief zal worden beoordeeld en hij (gedwongen) zal moeten terugkeren naar Eritrea. Hij wijst op een verstrenging die de Zwitserse autoriteiten op zeker ogenblik hebben doorgevoerd voor Eritrese onderdanen. De verstrenging wordt door verzoeker samengevat als volgt: 1) de afgifte van tijdelijke verblijfsvergunningen in plaats van vluchtelingenstatussen, 2) de weigering van asielaanvragen en beschermingsmaatregelen met als gevolg de concrete mogelijkheden om mensen terug te sturen naar Eritrea, en 3) de mogelijkheid om voorlopige verblijven opnieuw te onderzoeken en eventueel op te heffen en de betrokkenen terug te sturen naar Eritrea. Verzoeker wijst erop dat in België in november 2019 92% van de asielzoekers uit Eritrea – de Raad komt op basis van de door verzoeker verstrekte gegevens en na een eigen berekening eerder uit op een percentage van 86% – een positieve beslissing kreeg en verschillende asielzoekers die in Zwitserland zouden zijn afgewezen in België alsnog bescherming zouden hebben gekregen. Verzoeker wijst verder op de beslissing van het VN-Comité tegen foltering van december 2018, die hij niet geruststellend vindt en die voor hem aantoonde dat Zwitserland bereid is om mensen terug te sturen naar Eritrea. Verzoeker betoogt dat de loutere afwijzing van zijn beschermingsverzoek in Zwitserland in het kader van de bredere politiek in dit land ten aanzien van Eritrese onderdanen reeds volstaat om een risico op indirecte refoulement aan te tonen. Hij stelt dat het feit dat er tot nu toe geen gedwongen repatriëringen door Zwitserland naar Eritrea hebben plaatsgevonden zeker niet kan worden beschouwd als een waarborg dat er geen repatriëringen zullen plaatsvinden in de toekomst. Zelfs indien Zwitserland niet zou overgaan tot gedwongen verwijderingen, dwingt het volgens verzoeker personen uit Eritrea om terug te keren naar hun land door hen geen bescherming te geven of hun eerder afgegeven titel in te trekken en berooft hen zo van alle sociale bijstand. Verzoeker wijst erop dat Zwitserland overweegt om tijdelijke verblijfstitels in te trekken en dit reeds het geval was voor 20 personen uit Eritrea. Hij wijst er nog op dat wel degelijk stappen zijn gezet op internationaal niveau om het beleid van Zwitserland aan de kaak te stellen, nu het “*Centre Suisse pour la Défense des droits des Migrants*” de zaak heeft verwezen naar de Mensenrechtenraad van de VN. Verzoeker houdt voor dat hij zich in een volledige impasse bevindt doordat hij niet gedwongen kan worden verwijderd maar hij evenmin een verblijfstitel heeft. Een dergelijke situatie is volgens hem strijdig met artikel 3 van het EVRM en de artikelen 1 tot 4 van het Handvest.

2.3.2.4.6. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder de algemene situatie voor Dublinterugkeerders in Zwitserland heeft onderzocht aan de hand van verschillende actuele en betrouwbare bronnen, zoals: het AIDA-rapport, laatste update van 22 februari 2019, het rapport Observatoire Romand van 2018, de beslissing van december 2018 van het VN-Comité tegen foltering (CAT/C/65/D/811/2017) en pertinente rechtspraak van het EHRM, meer bepaald de zaak *MO t. Zwitserland* van 20 juni 2017 (nr. 41282/16). Verweerder beperkt zich bovendien niet tot een verwijzing naar de aangehaalde rapporten en rechtspraak, maar heeft ze *prima facie* ook onderworpen aan een diepgaand onderzoek. Verweerder is op basis daarvan tot een genuanceerde beoordeling gekomen van de situatie van Dublinterugkeerders uit Eritrea in Zwitserland, in het bijzonder wat de toegang tot de asielpcedure en de opvangcentra betreft, waarna wordt geconcludeerd dat de situatie ter plaatse niet strijdt met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Ook heeft hij oog gehad voor de gewijzigde politiek van de Zwitserse asielinstanties en de gevolgen daarvan voor wat betreft het risico op een schending van het non-refoulementbeginsel en de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM.

Het komt aan verzoeker toe om met concrete argumenten aan te tonen dat deze beoordeling niet deugdelijk is.

In eerste instantie motiveert verweerder in de bestreden beslissing dat Zwitserland uitdrukkelijk instemde met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18.1.d van de Dublin III-verordening en dat dit impliceert dat verzoeker er de mogelijkheid heeft om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen. De bestreden beslissing motiveert verder dat uit het AIDA-rapport blijkt dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin III-verordening aan Zwitserland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te krijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming, ook niet wanneer een eerder verzoek al werd afgewezen, in welk geval een navolgend verzoek zal kunnen worden ingediend of een verzoek tot revisie (p. 38: *“No obstacles for applicants transferred back to Switzerland under Dublin have been observed”*). De Zwitserse wetgeving voorziet in een specifieke procedure voor volgende verzoeken (AIDA-rapport, p.54). Verweerder ziet dan ook geen redenen dat verzoeker na overdracht niet de mogelijkheid zal krijgen om een nieuw beschermingsverzoek in te dienen.

In dit verband kan in het AIDA-rapport ook worden gelezen dat de juridische assistenten in de kantons verzoekers kunnen bijstaan in de procedure van een navolgend verzoek. Hierbij wordt wel een kanttekening gemaakt dat dit afhankelijk van hun werkdruk kan zijn (p. 55). Op basis van de informatie die de partijen bijbrengen kan niet worden geconcludeerd dat de procedures met betrekking tot navolgend verzoeken en verzoeken tot revisie systeemfouten bevatten die maken dat er sprake kan zijn van indirect refoulement en een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM.

Daarenboven oordeelde het EHRM in zijn arrest nr. 41282/16 van 20 juni 2017, *M.O. v. Zwitserland*, dat in beginsel eerst een beroep moet worden gedaan op alle beschikbare rechtsmiddelen binnen de betrokken lidstaat (alvorens een beroep in te dienen bij het EHRM). Loutere twijfels of speculaties omtrent het resultaat van een nieuw verzoek om bescherming, stellen de betrokkenen er niet van vrij om te proberen tot een oplossing te komen (§§ 87-92). Het Hof stelt uitdrukkelijk dat: *“91. Indeed, the Court notes that the Government, referring to the case-law of the Federal Administrative Court (see paragraph 35 above), submitted that the applicant’s submissions relating to his fear of slavery, servitude and/or forced labour in the Eritrean military constituted an example of a new asylum application, as the relevant facts – the details of the conditions of military service in Eritrea and its legal classification – had not been known at the time of the last domestic decision, and the new submissions would seek to establish the applicant’s refugee status (see paragraph 84 above). Therefore, the Court considers that the applicant may institute a new set of proceedings for asylum or temporary admission, in which his claim regarding Article 4 of the Convention will be examined on the merits by the State Secretariat for Migration and, in the event of an appeal, by the Federal Administrative Court. A new asylum application based on this claim would thus not constitute an extraordinary remedy.*

92. The Court reiterates that a mere doubt on the part of the applicant as to the prospects of success of a particular remedy does not absolve him from the obligation to try it. It also reiterates the Government’s submission that they would not speculate as to the outcome of a new asylum application based on the applicant’s fear of being sent back to his military unit and forced to carry out indefinite military service, which, in its current state, would violate his right not to be held as a slave or in servitude and not to be required to perform forced labour. The Court adds that the applicant has the opportunity to lodge a new application before the Court, should such a new asylum request be rejected by the domestic authorities and courts.”

Verzoeker verwijst naar het verslag van het VN-comité tegen foltering (CAT/C/65/D/811/2017) van december 2018. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing gesteld dat het belangrijk is op te merken dat het in deze zaak ging om zeer inhoudelijke specifieke gegevens en deze betrekking had op de periode 2014-2016. Verweerder stelt dat verzoeker op geen enkele manier aantoonde dat hij zich in een vergelijkbare situatie zou bevinden. In zoverre hierin wordt gewezen op de beperkte mogelijkheden om gratis juridische bijstand te verkrijgen, motiveert de bestreden beslissing nog dat uit het AIDA-rapport blijkt dat toegang tot kosteloze juridische bijstand in de Zwitserse grondwet is ingebed, dat de nood aan juridische bijstand bij de asielprocedure als noodzakelijk wordt geacht in de Zwitserse asielwetgeving en dat er sinds maart 2019 een nieuwe wet van kracht is die een recht in het leven roept voor kosteloze juridische bijstand tijdens de asielprocedure (p. 25-26).

Verweerder vervolgt: *“Hoewel het AIDA-rapport dus wel erkent dat de toegang tot kosteloze juridische bijstand in de praktijk niet altijd even gemakkelijk toe te passen is geweest, spreekt het rapport hierover eerder in algemene termen en maakt ze geen melding van zwaarwichtige structurele problemen en bovendien dateert de laatste update van een tijdstip voordat de wet met wijzigingen betreffende kosteloze juridische bijstand tijdens de asielprocedure van kracht was. Bovendien zijn in Zwitserland ook Ngo’s actief die verzoekers bijstaan met raad en daad en dus ook juridische informatie verstrekken (zie p. 57 e.v. AIDA-rapport). Er is verder ook geen enkele indicatie in het onderdeel (p. 59 AIDA-rapport) waarbij de specifieke problematiek van verzoekers die verklaren de Eritrese nationaliteit te bezitten wordt toegelicht dat betreffende juridische bijstand zij tot een specifieke kwetsbare groep behoren of dat er sprake is van handelingen van de Zwitserse autoriteiten om deze specifieke doelgroep te verhinderen beroep te kunnen doen op deze bijstand. Het enige dat in het AIDA-rapport als specifieke problematiek wordt behandeld zijn de unieke en bekritiseerde erkenningscriteria die Zwitserland hanteert voor verzoekers die verklaren de Eritrese nationaliteit te bezitten. De bestaande praktische belemmeringen bij de toegang tot juridische bijstand zijn wat ons betreft dan ook geen enkele indicatie van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM of van het bestaan van systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.”* Met het betoog in het verzoekschrift slaagt verzoeker er niet om deze pertinente vaststellingen en conclusies van verweerder te weerleggen.

De Raad stelde in zijn arrest van 26 september 2019 met nr. 226 768, in het kader van de eerdere overdracht van verzoeker door België aan Zwitserland, ook reeds vast dat verzoeker, ondanks een uitdrukkelijke vraag hierover, geen nadere uitleg kon geven over de redenen waarom zijn beschermingsverzoek in Zwitserland werd afgewezen. Uit de verklaringen van verzoeker of uit de voorliggende stukken bleek volgens de Raad ook niet dat verzoeker, na eerdere overdrachten naar Zwitserland, daadwerkelijk had geprobeerd om een navolgend verzoek of verzoek tot revisie in te dienen en dat dit hem werd geweigerd. Er liggen actueel geen concrete elementen voor die hierover anders doen oordelen. Verzoeker verklaarde op 6 december 2019 dat hij, na zijn overdracht door België naar Zwitserland op 9 oktober 2019, een document moest ondertekenen waarvan hij niet weet waarover het ging, dat hij dan naar Basel is gegaan en dat hij vervolgens na politiecontrole op de trein naar Frankrijk zou zijn gezet. Hiermee geeft hij andermaal niet aan dat hij dan werkelijk heeft getracht bij de Zwitserse autoriteiten een volgend beschermingsverzoek in te dienen, maar hem dit werd geweigerd.

In het licht van de door verweerder aangehaalde informatie uit een gezaghebbend rapport maakt verzoeker niet concreet aannemelijk dat hij, indien hij dit wenst en hij zich hiervoor aanmeldt bij de Zwitserse autoriteiten, geen volgend beschermingsverzoek kan indienen bij de Zwitserse autoriteiten.

Verweerder benadrukt verder dat de Zwitserse autoriteiten verzoeker niet zouden afwijzen zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. Er blijkt uit de bijgebrachte informatie inderdaad niet dat de Zwitserse autoriteiten verzoeken om internationale bescherming niet aan een grondig onderzoek onderwerpen. In de bestreden beslissing wordt er terecht op gewezen dat: *“Zwitserland ondertekende net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Zwitserland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Zwitserland, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een grondig en individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Zwitserland is geen lidstaat van de Europese Unie, maar is door een met de Europese Unie afgesloten overeenkomst partij bij het “Dublin-acquis”. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand aan zijn verzoek in België in Zwitserland ingediende verzoek tot internationale bescherming niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.”*

Verzoeker verklaarde dat hij reeds een negatieve beslissing in Zwitserland heeft gehad. Toch kan de Raad louter uit deze weigering tot het toekennen van internationale bescherming niet op zich afleiden dat het onderzoek niet op een gedegen wijze is gebeurd. Verzoeker blijft in gebreke concrete elementen inzake zijn eerdere beschermingsprocedure in Zwitserland aan te brengen die erop kunnen wijzen dat deze niet op gedegen wijze is onderzocht of dat zich hierbij onregelmatigheden hebben voorgedaan. Hij steunt zich enkel op een voor hem problematische uitkomst van de procedure.

Verweerder is in de bestreden beslissing bovendien uitgebreid ingegaan op de gewijzigde politiek van de Zwitserse asielinstanties in verband met Eritrese asielzoekers en de gevolgen daarvan voor wat betreft het risico op een schending van het non-refoulementbeginsel en de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. Zo wordt in deze beslissing gemotiveerd als volgt:

“We erkennen dat het rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Het rapport haalt op pagina 59 enkele elementen aan die wijzen op een veranderde aanpak ten opzichte van Eritreeërs door de Zwitserse autoriteiten. Er wordt melding gemaakt van de gewijzigde criteria die door Zwitserland worden gehanteerd bij de erkenningsprocedure voor verzoekers die verklaren over de Eritrese nationaliteit te beschikken. Het rapport merkt op dat een illegale exit uit Eritrea op zich niet meer volstaat volgens de Federale Administratieve Rechtbank van Zwitserland en dat bijkomende individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat betrokkene voldoet aan de voorwaarden om erkend te worden als vluchteling. Dit maakt Zwitserland een uitzondering in vergelijking met andere Europese lidstaten.

In dit kader valt bovendien op te merken dat de betrokkene ervoor koos om zich naar een andere lidstaat te begeven om daar een ander verzoek om internationale bescherming in te dienen terwijl betrokkene van mening lijkt te zijn dat zijn rechten in Zwitserland niet werden gerespecteerd. Het is dus zo dat het Europese asielstelsel voorziet in de mogelijkheid om zich te wenden tot bijvoorbeeld het EHRM indien de rechtsmiddelen binnen een bepaalde lidstaat zouden zijn uitgeput en de betrokkene meent dat een bepaalde beslissing toch een schending inhoudt van de verplichtingen die rusten op de betrokken lidstaat en voortvloeien uit het EVRM. [...]

[...]

In een tussenkomst dd. 02/01/2020 legt de raadsman van betrokkene de nadruk op de gewijzigde politieke houding ten opzichte van Eritreeërs in Zwitserland en maakt de raadsman gewag van een oneerlijke procedure door onder andere beroep te doen op een aantal publicaties in analoge en digitale media. We wensen hierbij te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om op zijn minst enig verband met zijn persoon aannemelijk maken. Tot op heden wordt hiervoor in ieder geval nog geen enkel element aangehaald. Zoals reeds eerder aangehaald is een loutere verklaring de Eritrese nationaliteit te bezitten of een weigering van een asielaanvraag te hebben ontvangen geen indicatie. Zeker niet omdat Zwitserland geenszins is overgegaan tot een systematische weigering van de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers die verklaren Eritrese onderdanen te zijn. Het gaat hier gewoon om verandering van het beleid die mogelijk wel gekarakteriseerd kan worden als een verstrenging in die zin dat er voor de erkenning van verzoekers die beweren de Eritrese nationaliteit te hebben een wijziging in aanpak is gebeurd die geleid heeft tot een minder hoge erkenningsgraad. Verzoekers die verklaren de Eritrese nationaliteit te hebben en die in Zwitserland een verzoek om internationale bescherming indienen zijn desondanks nog steeds dé meest erkende bevolkingsgroep in heel Zwitserland met een erkenningsgraad van meer dan 60% (zie stats AIDA-rapport). De loutere afwijzing kan dus op zichzelf genomen zeker geen indicatie zijn van enige schending van artikel 3 EVRM of van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van de dublin-verordening.

[...]

Bovendien wensen we te benadrukken dat de raadsman van de betrokkene in zijn tussenkomst in algemene bewoordingen spreekt over de situatie in Zwitserland maar op geen enkel moment toelicht welk verband met de persoon van de betrokkene precies doet vermoeden dat we ons in een situatie bevinden waar een mogelijke schending van een verdragsbepaling de overdracht naar Zwitserland van betrokkene zou moeten verhinderen. Er wordt geen enkel voorbeeld aangehaald die de vrees om teruggestuurd te worden naar Eritrea gegrond lijkt te maken. Er wordt hier dan ook geen begin van bewijs voor wordt geleverd. [...]

[...]

Op basis van een analyse van deze rapporten kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Zwitserse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd.

Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Zwitserland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Zwitserland er toe zal leiden dat hij gerepatrieerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Zwitserse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Zwitserse autoriteiten zullen bovendien op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

We wensen hierbij nogmaals te benadrukken dat er tot op heden geen concreet voorbeeld voorhanden is van een geval waarbij deze gewijzigde houding ook daadwerkelijk geleid heeft tot gedwongen terugkeer naar Eritrea. Dit temeer omdat, zoals blijkt uit het rapport van het Observatoire Romand (een kopie hiervan werd toegevoegd aan het administratief dossier), er bij afwezigheid van een terugname-akkoord geen gedwongen verwijderingen door Zwitserland plaatsvinden. Een wijziging in deze toestand lijkt ook niet voorhanden te zijn. Uit niets blijkt dat een akkoord tussen beiden op til is. Bovendien werd Zwitserland in december 2018 veroordeeld door VN-comité tegen foltering (CAT/C/65/D/811/2017), hetgeen het nog moeilijker heeft gemaakt voor Zwitserland om effectief over te gaan tot (gedwongen) repatriëring naar Eritrea. Het Comité beval hierop namelijk de Zwitserse autoriteiten om de opschorting van verwijderingen naar Eritrea te behouden (pagina 59-60 van het AIDA-rapport). [...]

Betreffende de toetsing aan artikel 3 van het EVRM in geval van een overdracht naar Eritrea, wensen we bovendien te benadrukken dat zelfs het EHRM in zijn arrest van 20 juni 2017 (EHRM – M.O. v. Zwitserland met nr. 41282/16) bovendien bevestigde dat een verwijdering naar Eritrea op zich geen schending kan inhouden van artikel 3 van het EVRM. Enkel als in het specifieke geval van de betrokkene kan worden aangetoond dat zoiets daadwerkelijk het geval is, kan men hiertoe besluiten. De betrokkene haalt geen elementen aan betreffende zijn person die zo'n conclusie dwingend maken. Dit arrest was bovendien nog voor de hoopgevende gebeurtenissen van 2018 in Eritrea (akkoorden met de buurlanden na decennia van afwezige diplomatie en militaire spanningen) die, hoewel ze volgens het World Report 2019 van Human Rights Watch weinig impact hebben gehad op de naleving van de mensenrechten in Eritrea, op zijn minst geen indicatie zijn dat de toestand in Eritrea danig verslechterd is sinds het arrest van het EHRM dat zich nieuwe, zwaarwichtige gronden opdringen die een automatische schending van artikel 3 doen vermoeden bij een uitwijzing naar Eritrea.

We wensen hierbij ook extra aandacht te vestigen op de overwegingen van het Hof. Het Hof stelde duidelijk dat men eerst en vooral een beroep moest doen op alle beschikbare rechtsmiddelen binnen de betrokken lidstaat voordat men een vordering bij het EHRM kan instellen. Een aanvoelen of twijfels bij het mogelijk succes ervan doen hieraan geen afbreuk (§87). Het spreekt voor zich dat het Hof hierbij op geen enkel moment spreekt over het indienen van een verzoek in een andere lidstaat als een remedie tegen vermeende schendingen door Zwitserland van het Europese recht. Wij zijn van oordeel dat een verzoek om internationale bescherming in een andere lidstaat indienen om een vermeend onrecht (onterecht afgewezen asielaanvraag van de betrokkene) recht te zetten geen onderdeel uitmaakt van het Europese asielcontentieux en niet terug te vinden is in de letter, noch in de geest, van Verordening (EU) nr. 604/2013. Integendeel, het Europese kader voorziet in rechtsmiddelen om vermeend onrecht door een bepaalde lidstaat vast te stellen én recht te zetten. Het is in casu duidelijk dat betrokkene gebruik maakt van de vrijheid die hem werd gegeven in Zwitserland om het land vrijwillig te verlaten om een aanvraag in een andere lidstaat in te dienen en op die manier het vermeende onrecht dat hij aan Zwitserland toeschrijft recht te zetten. Dit gaat voorbij aan de mogelijkheid die bestaat om schendingen van het EVRM door Zwitserland te laten rechtzetten. Nergens in de Dublin-Verordening is er sprake van het indienen van een verzoek om internationale bescherming in een andere lidstaat als rechtsmiddel tegen vermeend onrecht door een andere lidstaat.

Indien de gewijzigde toestand van de Zwitserse politiek ten opzichte van Eritreeërs leidt tot een schending van het Europese recht dienen handelingen en beslissingen die daar een resultaat van zijn en dus een schending zouden uitmaken van het Europese recht dan ook rechtgezet te worden via de

daarvoor voorziene rechtsmiddelen. Het is pas als kan aangetoond worden dat er gevreesd kan worden dat er systeemfouten bestaan in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU dat men een lidstaat kan verhinderen om een overdracht naar de volgens de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 verantwoordelijke lidstaat uit te voeren. De gewijzigde houding inzake het verlenen van internationale bescherming aan Eritreeërs kan op geen enkele manier worden beschouwd als een systeemfout in de zin van bovenvermeld artikel alleen al omdat, zoals hierboven al aangehaald werd, Eritreeërs nog steeds de hoogste erkenningsgraad genieten in Zwitserland van alle nationaliteiten die daar een verzoek om internationale bescherming indienen. Bovendien lijkt er geen voorbeeld voorhanden te zijn van iemand die daadwerkelijk gedwongen werd teruggedreven naar Eritrea, laat staan dat er zulks een systematische praktijk zou bestaan in Zwitserland die een dergelijke vrees zouden kunnen rechtvaardigen. Zo'n systematische aanpak is in de praktijk ook gewoon niet mogelijk aangezien daarvoor een akkoord met Eritrea nodig is. Dergelijk akkoord lijkt ook in de nabije toekomst niet te realiseren. Dit kan ook moeilijk veranderen zolang er geen wijziging komt in de huidige toestand van zo goed als onbestaande bilaterale relaties tussen Zwitserland en Eritrea (zie officiële website van de Zwitserse overheid www.admin.ch) die al onbestaande zijn sinds het begin van de onafhankelijkheid van Eritrea."

Verweerder heeft vastgesteld dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over de wijziging in aanpak van verzoeken om internationale bescherming die worden ingediend door Eritrese onderdanen, maar is van oordeel dat dit niet leidt tot de conclusie dat er sprake is van structurele tekortkomingen op het vlak van de procedures inzake internationale bescherming. Verweerder steunt hierbij op het feit dat Zwitserland niet is overgegaan tot een systematische weigering van verzoeken om internationale bescherming van Eritrese onderdanen en stipt aan dat de minder hoge erkenningsgraad niet afdoet aan de vaststelling dat Eritreeërs in Zwitserland nog steeds de meest erkende bevolkingsgroep uitmaken, met een hoge erkenningsgraad. Een verschil in erkenningsgraad is op zich geen indicatie van mogelijke systeemfouten of van een risico op schending van artikel 3 van het EVRM, zo stelt verweerder ook.

In zoverre verzoeker aangeeft dat het lagere erkenningspercentage in Zwitserland, concreet is er sprake van een verschil van ongeveer 25 à 30% met de erkenningsgraad in België, wel degelijk wijst op systeemfouten, wijst de Raad erop dat elk beschermingsverzoek op individuele basis, rekening houdend met het profiel van de betrokkene, moet worden behandeld. Bijgevolg kan op basis van het gegeven dat er een verschil van 25 à 30% is met de erkenningsgraad in andere lidstaten, niet worden besloten dat er in casu systeemfouten aanwezig zijn in de Zwitserse asielprocedure.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing ook gewezen op het arrest van het EHRM met nr. 41282/16 van 20 juni 2017, "*M.O. v. Zwitserland*", waaruit volgt dat niet elke verwijdering naar Eritrea per definitie een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt en dat zulks nog steeds in elk specifiek geval moet worden aangetoond. Dit wordt in verzoekers betoog niet weerlegd.

Verzoeker heeft reeds een procedure voor internationale bescherming doorlopen in Zwitserland. Hij toont niet concreet aan dat deze procedure niet op een ernstige wijze werd onderzocht. Hij toont ook niet aan dat een volgend beschermingsverzoek niet grondig zal worden onderzocht op zijn eigen merites.

Bijkomend kan ook nog worden opgemerkt dat volgens het AIDA-rapport over Zwitserland in 2018, naast 61.7% erkenningen van het vluchtelingenstatuut, ook aan 18.8% van de asielzoekers uit Eritrea een tijdelijke toegangsstatus werd toegekend ("*temporary admission status*") (p. 59). Dit zogenaamde F-statuuut beschermt tegen een gedwongen verwijdering en geeft beperkte rechten, bijvoorbeeld op het vlak van toegang tot de arbeidsmarkt.

Er wordt in de bestreden beslissing in dit verband gewezen op het volgende: "*Indien, zoals het geval bij betrokkene, uitwijzing naar land van herkomst niet mogelijk is, en hun aanvraag reeds werd afgewezen krijgt men in Zwitserland een F-kaart (pagina 102 AIDA-rapport, zie infra). Het is hierbij belangrijk te benadrukken dat deze kaart een garantie is dat betrokkene niet kan gedwongen worden om terug te keren naar Eritrea zolang een terugkeer naar Eritrea een schending van verdragsverplichtingen waarvan Zwitserland partij is inhoudt. Concreet wil dit zeggen dat betrokkene zich in een situatie bevindt waarbij hij recht heeft op dergelijke F-kaart en dat zolang een gedwongen terugkeer naar Eritrea een schending inhoudt van het non-refoulement principe betrokkene niet kan worden teruggestuurd door de Zwitserse autoriteiten.*"

Hoewel het zo is dat de F-kaarten in Zwitserland momenteel ter discussie staan en dat de verlenging of de toekenning ervan voor verzoekers die verklaren de Eritrese nationaliteit bezitten soms voor bijkomende moeilijkheden zorgt doet dit geen afbreuk aan de reële en actuele belemmeringen die Zwitserland verhinderen om over te gaan tot gedwongen repatriëring naar Eritrea.”

Door te wijzen op het gegeven dat Zwitserland overweegt om de toegekende tijdelijke toegangsstatussen van voor september 2017, oftewel van voor de gewijzigde politiek met betrekking tot Eritrese onderdanen, opnieuw te onderzoeken (AIDA-rapport, p. 59), weerlegt verweerder de voormelde beoordeling niet. In dit verband zijn ook nog beroepsprocedures hangende in Zwitserland. Zelfs onder de nieuwe politiek blijkt bovendien dat in 2018 nog steeds een kleine 20% het zogenaamde F-statuuat kreeg toegekend. Met dit betoog toont verzoeker andermaal nog niet aan dat de beschermingsprocedure in Zwitserland structurele tekortkomingen vertoont. Hij blijkt ook andermaal in gebreke dit betoog op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

Uit het rapport van het Observatoire Romand blijkt verder dat er bij gebreke aan een terugname-akkoord met Eritrea geen gedwongen verwijderingen door Zwitserland kunnen worden uitgevoerd. Uit niets blijkt dat een akkoord tussen beide staten in de maak zou zijn, nu de bilaterale relaties tussen Zwitserland en Eritrea onbestaande zijn sedert de onafhankelijkheid van Eritrea. Bovendien werd Zwitserland in december 2018 veroordeeld door het VN-Comité tegen foltering (CAT/C/65/D/811/2017). Het Comité beval de Zwitserse autoriteiten om de opschorting van verwijderingen naar Eritrea te behouden (AIDA-rapport p. 59-60), zodat gedwongen verwijderingen naar Eritrea momenteel zeker niet aan de orde zijn. De bestreden beslissing wijst er ook nog op dat er geen voorbeelden voorhanden zijn van gedwongen verwijderingen door Zwitserland naar Eritrea.

De Raad is in deze omstandigheden van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij een eventuele schending van het non-refoulementbeginsel ook niet zou kunnen aanklagen bij de bevoegde instanties, bij dit VN-Comité tegen foltering of bij het EHRM, zoals overigens ook in de bestreden beslissing wordt gesteld.

Verzoeker stuurt er in het middel op aan dat een afwijzing van zijn eerdere verzoek om internationale bescherming in Zwitserland, gelijk staat aan een (gedwongen) verwijdering naar Eritrea, maar laat na concrete elementen aan te brengen die hogerstaande vaststellingen in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

De kritische bemerkingen van verzoeker omtrent het Zwitserse asielbeleid laten dan ook niet toe te besluiten dat er in Zwitserland actueel sprake zou zijn van dermate structurele of systemische tekortkomingen dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker toont niet aan dat een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest wegens een gedwongen verwijdering naar Eritrea aan de orde is, of dat hij dat niet zou kunnen aanklagen bij de bevoegde instanties of bij het EHRM, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld. In deze omstandigheden toont verzoeker ook geen schending aan van artikel 18 van het Handvest, dat het fundamentele recht op asiel omvat.

Rekening houdende met al de voorgaande vaststellingen kan verzoeker ook niet zonder meer worden gevolgd in zijn betoog dat zijn situatie deze is van een “*refugié en orbite*” of dat omwille van een dergelijke situatie een miskenning van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EVRM, of nog van artikel 1 (menselijke waardigheid), 2 (recht op leven) of 3 (recht op menselijke integriteit) van het Handvest, moet worden aangenomen bij overdracht aan Zwitserland. In zoverre verzoeker tracht voor te houden dat zijn situatie in een volledige impasse zit, en vanuit dit voorgehouden gegeven de vergelijking maakt met rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 3 van het EVRM, toont hij zulks niet concreet aan. Niet alleen brengt verzoeker geen concrete elementen naar voor die toelaten kennis te nemen van de concrete redenen dat zijn beschermingsverzoek in Zwitserland werd geweigerd, hij maakt ook niet aannemelijk dat hij daadwerkelijk reeds heeft getracht een volgend beschermingsverzoek in te dienen bij de Zwitserse autoriteiten en hem dit werd geweigerd of in dit verband dan geen passend onderzoek zal plaatsvinden. Verzoeker overtuigt niet dat hij in Zwitserland reeds alle mogelijkheden heeft uitgeput. Het is niet kennelijk onredelijk van verweerder om te oordelen dat het aan verzoeker toekomt om zulks te doen.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verweerder op onzorgvuldige, kennelijk onredelijke of onwettige wijze heeft geconcludeerd dat “*de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Zwitserland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een*

inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest of zou leiden tot de conclusie dat de asielprocedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013."

2.3.2.4.7. Nu geen systeemfouten worden aangetoond in Zwitserland, moet nog worden nagegaan of verweerder voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoeker in het licht van het gegeven dat hij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep.

Verzoeker houdt voor dat zijn kwetsbare psychologische toestand niet of onvoldoende in rekening is gebracht.

2.3.2.4.8. Evenwel kan verzoeker niet dienstig voorhouden dat zijn psychische toestand niet in rekening is gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing, waar hierin wordt gemotiveerd als volgt:

"Verder merken we op dat de betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud dd. 26/08/2019 verklaarde in goede gezondheid te verkeren. Er werden door betrokkene evenwel medische attesten aangeleverd. Een dag na de beslissing dd. 13/09/2019, dus op 14/09/2019, legde de raadsman van betrokkene een attest van een psycholoog voor. Evenwel werd betrokkene ook onderzocht door een doctor in de geneeskunde op 18/09/2019 en werd vastgesteld op dat moment niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM. Op 23/01/2020 bracht betrokkene nog attesten binnen, één dd. 22/01/2020 van een psychologe van Artsen Zonder Grenzen (mevrouw [L.,G.]), waarin vermeldt wordt dat betrokkene psychologisch opgevolgd wordt en zich in een fragile psychologische toestand bevindt (staat van depressie en nervositeits-problemen) en één attest dd. 21/01/2020 van Dokter [D.,E.] waarin het relaas wordt gedaan van de route die betrokkene aflegde en in een paar algemeen geformuleerde gedragskenmerken wordt aangegeven dat betrokkene Posttraumatische stressverschijnselen vertoont.

Met betrekking tot het attest van psychologe [L.] van 22/01/2020, dient er opgemerkt te worden dat een medisch getuigschrift dient opgesteld en ondertekend te worden door een dokter in de geneeskunde. Het dus zo dat een psychologe niet per definitie de titel van dokter in de geneeskunde heeft, hetgeen in casu ook niet het geval lijkt. Bijgevolg kan dit verslag niet aanzien worden als een medisch getuigschrift. Wat beide attesten betreft, dus ook dat van dokter [D.], is dat de erin vervatte medische informatie enkel beschouwd kan worden als declaratoir en kunnen deze attesten aldus niet dienen als een weergave van objectieve informatie die van zo'n aard is dat er zich een medische problematiek stelt die een overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat moet verhinderen.. Buiten het feit dat het schrijven een weergave bevat van een aantal vaststellingen, zegt het bovendien niets over de omstandigheden of de oorzaken van deze vaststellingen, buiten een algemene verwijzing naar het verleden en een mogelijks verband met zijn afgelegde route. Met betrekking hiertoe, dient dan ook te worden opgemerkt dat deze attesten geen afbreuk doen aan het gegeven dat Zwitserland de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Zwitserland indien dit nodig zou zijn. Betrokkene maakt op geen enkel moment aannemelijk dat hij voor zijn huidige problematiek in Zwitserland al hulp zou gezocht hebben laat staan dat de voorzieningen in Zwitserland dermate tekort schieten dat betrokkene in omstandigheden zou terechtkomen die een schending van art. 3 EVRM zouden kunnen uitmaken of een teken zouden zijn dat er systeemfouten zijn in de opvangvoorzieningen in Zwitserland in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Aldus werden er in het administratief dossier van betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding zouden kunnen geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van betrokkene een overdracht aan Zwitserland verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU Handvest of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Zwitserland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Zwitserland van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

Het AIDA-rapport stelt ook dat alle verzoekers voor internationale bescherming in Zwitserland wettelijk toegang hebben tot gezondheidszorg, ook in geval van beperkte materiële opvang en beroep kunnen doen op de ziekteverzekering (pagina 83). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Zwitserland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.”

In zijn motivering gaat verweerder in eerste instantie in op de gezondheidssituatie van verzoeker zoals deze bleek tijdens de eerste overdrachtsprocedure door België aan Zwitserland in de tweede helft van vorig jaar. Verzoeker verklaarde toen tijdens zijn gehoor op 26 augustus 2019 in goede gezondheid te verkeren en werd op 18 september 2019 onderzocht door een arts die vaststelde dat verzoeker niet leed aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker acht deze motivering niet adequaat en pertinent. Hij wijst erop dat er sindsdien een vijftal maanden zijn verstreken en hij in tussentijd werd opgesloten en overgedragen aan Zwitserland alwaar hij op straat belandde.

Dit betoog van verzoeker zou op zich kunnen worden gevolgd, ware het niet dat verzoeker compleet voorbij gaat aan de verdere motivering die wordt voorzien. Verweerder maakt melding van de medische stukken die verzoeker op 23 januari 2020 voorlegde aan het bestuur en waarvan kan worden aangenomen dat deze verzoekers actuele gezondheidssituatie betreffen. Met betrekking tot het attest van een psychologe van Artsen zonder Grenzen van 22 januari 2020 wordt gesteld dat een psychologe niet per definitie de titel van dokter in de geneeskunde heeft en dit verslag niet kan worden beschouwd als een medisch getuigschrift. Inzake dit attest en een medisch attest van dokter D. wordt verder overwogen dat hieruit geen medische problematiek blijkt die een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in de weg staat. Verweerder stelt dat in de voorgelegde stukken een aantal vaststellingen worden gedaan, maar hierin niets wordt gezegd over de omstandigheden of de oorzaken van deze vaststellingen, buiten een algemene verwijzing naar het verleden en een mogelijks verband met de afgelegde route. Nog stelt verweerder dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker niet op medische verzorging kan rekenen in Zwitserland indien dit nodig zou zijn. Er wordt gesteld dat verzoeker op geen enkel moment aannemelijk maakt dat hij voor zijn huidige problematiek in Zwitserland reeds hulp zou hebben gezocht laat staan dat de voorzieningen in Zwitserland dermate tekort zouden schieten dat verzoeker in omstandigheden terecht zou komen die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest zouden kunnen uitmaken of een teken zouden zijn dat er systeemfouten zijn in de opvangvoorzieningen in Zwitserland in de zin van artikel 3.2 van de Dublin III-verordening. Nog stelt verweerder dat er geen aanwijzingen zijn dat verzoeker in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Zwitserland niet de nodige bijstand en hulp zal kunnen verkrijgen indien nodig. Verweerder oordeelt dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Zwitserland van een vergelijkbaar niveau zijn als in België. Hij stelt dat uit het AIDA-rapport blijkt dat alle verzoekers om internationale bescherming in Zwitserland wettelijke toegang hebben tot de gezondheidszorg, ook in het geval van beperkte materiële opvang, en beroep kunnen doen op de ziekteverzekering. In zoverre in het AIDA-rapport melding wordt gemaakt van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidstoegang kunnen belemmeren leidt dit volgens verweerder geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Zwitserland een risico op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest tot gevolg heeft of dat er sprake is van systeemfouten.

In het AIDA-rapport wordt er inderdaad op gewezen dat volgens de nationale wet de toegang tot gezondheidszorg moet zijn gegarandeerd tijdens de gehele asielprocedure en zelfs langer, na afwijzing van de aanvraag onder het regime van dringende medische hulp. Alle asielzoekers zijn aangesloten bij een ziekteverzekering en psychologische of psychiatrische behandeling wordt gedekt door de ziekteverzekering. Sinds 1 augustus 2011 zijn ook afgewezen asielzoekers, die recht hebben op dringende medische zorg, aangesloten bij een ziekteverzekering (p. 83). Nog wordt in dit rapport vermeld dat elke persoon die in Zwitserland woont, ook afgewezen asielzoekers, moeten zijn verzekerd tegen ziekte en daardoor toegang hebben tot basisgezondheidszorg. Er wordt hieraan toegevoegd dat de basisverzekering en de gedekte behandelingen niet afhangen van de status maar van de noden.

Als er een psychiater is betrokken, zijn mentale gezondheidsproblemen ook gedekt, al zijn de capaciteiten hier soms beperkt (p. 112).

Verzoeker benadrukt dat specialisten van de geestelijke gezondheidszorg bevestigen dat hij depressief is en hij een kwetsbaar profiel heeft, maar toont hiermee nog niet concreet aan dat de in de bestreden beslissing opgenomen motivering niet kon volstaan. De pertinente motieven van de bestreden beslissing worden door verzoeker ook niet weerlegd. Hij toont niet aan dat hij bij een overdracht aan Zwitserland niet in de mogelijkheid zal zijn om gepaste psychische zorgen te verkrijgen. Hiervoor brengt hij geen concrete argumenten naar voor. Verzoeker toont niet aan dat enig concreet aspect ten onrechte buiten beschouwing is gebleven. Hij maakt niet aannemelijk dat geen zorgvuldige en redelijke beoordeling werd gemaakt in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Ten overvloede merkt de Raad in dit verband nog op dat verzoeker ook tijdens zijn gehoor op 6 december 2019 in het kader van de thans voorliggende terugnameprocedure uitdrukkelijk verklaarde dat hij geen gezondheidsproblemen heeft en hij verder op 13 februari 2020 andermaal werd onderzocht in het gesloten centrum door een arts die vaststelde dat hij niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM.

De Raad wijst er nog op dat in het AIDA-rapport wordt vermeld dat de wet vereist dat verzoekers om internationale bescherming ernstige gezondheidsproblemen die relevant kunnen zijn voor de behandeling van hun verzoek of voor de verwijderingsprocedure meedelen wanneer ze hun aanvraag indienen. Verzoeker toont niet aan dat hij niet in de mogelijkheid zal zijn om in Zwitserland de door hem voorgelegde medische stukken die in het Frans zijn opgesteld, voor te leggen. Voorts blijkt ook uit het AIDA-rapport dat de Federal Administratieve Court ook erop toeziet of verzoekers effectief de mogelijkheid hebben gehad om hun gezondheidsproblemen voor te leggen bij het SEM (p. 47-50).

Rekening houdende met al de voorgaande vaststellingen toont verzoeker op het eerste zicht, omwille van zijn psychische gezondheidsproblemen, geen miskenning aan van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest indien hij wordt overgedragen aan Zwitserland. In het verlengde van de gedane vaststellingen toont verzoeker op het eerste zicht evenmin een miskenning aan van artikelen 1, 2 of 3 van het Handvest.

In zoverre verzoeker nog wijst op een miskenning van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet merkt de Raad op dat deze bepaling betrekking heeft op beslissingen tot verwijdering die worden genomen met betrekking tot onderdanen van derde landen die illegaal op het grondgebied verblijven. Deze bepaling is een omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Verzoekers situatie valt evenwel niet onder deze richtlijn, maar onder de Dublin III-verordening. Er blijkt op het eerste zicht niet dat verzoeker dienstig de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan inroepen.

2.3.2.4.9. *In casu* kan verzoeker *prima facie* niet worden gevolgd waar hij betoogt dat geen degelijk en rigoureuus onderzoek is gevoerd naar de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht, zowel in het licht van zijn eigen specifieke situatie als in het licht van de situatie van Eritrese Dublin-terugkeerders in Zwitserland.

Gelet op het voorgaande, dient te worden vastgesteld dat verzoeker *prima facie* geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt en evenmin van artikel 4 van het Handvest dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt. Een miskenning van de artikelen 1, 2, 3 en 18 van het Handvest ligt op het eerste zicht evenmin voor.

2.3.2.4.10. Zoals *supra* werd uiteengezet, kan *prima facie* geen algemene situatie van systeemfouten worden aangenomen waaruit zou voortvloeien dat verweerder de overdrachten naar Zwitserland in het algemeen moet stoppen, waardoor niet blijkt dat verzoeker zich dienstig kan steunen op artikel 3.2 van de Dublin III-verordening opdat België bevoegd zou worden voor de behandeling van het beschermingsverzoek. Ook op individuele gronden maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij overdracht aan Zwitserland een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling, zodat hij *prima facie* evenmin aannemelijk maakt dat België op deze grond, en gelet op artikel 17.1 van de Dublin III-verordening, zijn beschermingsverzoek verplicht dient te behandelen.

2.3.2.4.11. Gelet op wat voorafgaat, toont verzoeker verder niet aan dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, kan op het eerste gezicht niet worden vastgesteld.

2.3.2.4.12. Rekening houdende met hetgeen voorafgaat, toont verzoeker ook niet aan dat verweerder de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is gestoeld met een miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Hij maakt op het eerste zicht niet aannemelijk dat de door hem voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing via zijn advocaat aangebrachte argumenten niet of onvoldoende in rekening zijn gebracht. Enige kennelijke onredelijkheid in de beoordeling ligt op het eerste zich evenmin voor. Een kennelijke appreciatiefout of een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt *prima facie* dan ook niet.

2.3.2.4.13. Verzoeker heeft zijn grieven in het licht van het EVRM, de Dublin III-verordening en het Handvest ten slotte kunnen voorliggen aan de Raad voorafgaand aan de effectieve overdracht in het kader van de thans voorliggende opschortende procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid. Een miskenning van artikel 13 van het EVRM, artikel 27 van de Dublin III-verordening of artikel 47 van het Handvest blijkt op het eerste zicht niet.

2.3.2.4.14. Het middel is niet ernstig.

2.3.3. Verzoeker heeft geen ernstig middel aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

2.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend twintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

I. CORNELIS